

အောင်ချက်မင်းပြတ်
 ပြသွေးရည်
 ရဲဟန်ဟန်
 မင်းကျော်သူ
 သက်ဖူးရွှေစင်
 မတ်တလင်းကျစ်လွမ်း
 သက်ဦးနိုင်(မြို့စေ့)
 SSကျော်ဝင်း
 တက္ကသိုလ်နန်းပြုပြုစွန်း
 ဂုဏ်ပြည့် ဝိုးလပြည့်
 ကော်တောင်ပုံ (င်းကျိုအိ)
 မောင်ကျော် (ဖားအံ)
 မောင်မောင်ရွှေမြိုင်
 လစန်းဇယ် (ရွှေမြိုင်)
 လှသိန်း (ဖုန်းချို)
 ဖုန်းမောင်မောင်
 ကွန်းအိမ်
 ကိုရွှေစိန် (ဖုန်းချို)
 ကုန်းအေးလွမ်း
 ကောင်းအိမ်မျိုးမောင်
 ရှမ်းမင်းစွန်း (ဖုန်းချို)
 ဖုန်းဇယ်
 အောင်အေးစိုး(ကျိုအိမ်စုစု)
 မင်းလက်စံ အောင်ရဲအောင်
 မွန်းတောက် (မောင်ရွှေမြိုင်)
 အိမ်တင်လှ
 ပြည်မြိုင်ချို
 ကျော်ဟိန်းအောင်
 မောင်သိန်းလွင် (ဖုန်း)
 ခန့်ဦးဝံ
 အောင်ချက်မင်းပြတ်

ဥဒေါင်းသံပြိုင် မောရမြိုင်

သုတာ၊ ရသာ၊ ဂန္ထိရာ၊ ရသာစုံ
 ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် အထူးစုစည်းမှု

ရဝေ... ရဝေ... ကြော်မြိုင်စောင်း ဖွာ လ
 ဥဒေါင်း ထွေ ထွန်သံ... ထွန်သံ ကျူး ဖြို...

နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာ သမ္ဗုဒ္ဓဿ

မောရသုတ်

* ဥဒေတယံ စက္ခုမာ ဧက-ရာဇာ၊

ဟရိဿဝဏ္ဏော ပထဝိပ္ပဘာသော။

တံ တံ နမဿာမိ ဟရိဿ-ဝဏ္ဏံ ပထဝိပ္ပဘာသံ၊

တယာဇ္ဇ ဂုတ္တာ ဝိဟရေမု ဒိဝသံ။

ယေ ဗြဟ္မဏာ ဝေဒဂူ သဗ္ဗဓမ္မေ၊

တေ မေ နမော တေ စ မံ ပါလယန္တူ။

နမတ္ထု ဗုဒ္ဓါနံ နမတ္ထု ဗောဓိယာ၊

နမော ဝိမုတ္တာနံ၊ နမော ဝိမုတ္တိယာ၊

ဣမံ သော ပရိတ္တံ ကတွာ၊

မောရော စရတိ ဧသနာ။

* အပေတယံ စက္ခုမာ ဧက-ရာဇာ၊

ဟရိဿ-ဝဏ္ဏော ပထဝိပ္ပဘာသော။

တံ တံ နမဿာမိ ဟရိဿ-ဝဏ္ဏံ ပထဝိပ္ပဘာသံ၊

တယာဇ္ဇ-ဂုတ္တာ ဝိဟရေမု ရတ္တိံ။

ယေ ဗြဟ္မဏာ ဝေဒဂူ သဗ္ဗ-ဓမ္မေ၊

တေ မေ နမော တေ စ မံ ပါလယန္တူ။

နမတ္ထု ဗုဒ္ဓါနံ နမတ္ထု ဗောဓိယာ၊

နမော ဝိမုတ္တာနံ၊ နမော ဝိမုတ္တိယာ။

ဣမံ သော ပရိတ္တံကတွာ၊

မောရော ဝါသ မကပ္ပယိ။

မောရသုတ်စကားပြေ

ကမ္ဘာသူ၊ ကမ္ဘာသားတို့ အား ပေးအပ်သော မျက်စိရှိ၍ အရောင်များ
တွင် တဦးတည်းသော ဘုရင်ဖြစ်သော ရွှေအဆင်းရှိလျက် မြေပြင်အပြ
န့် နှံ့အောင် ထွန်းလင်းတတ်သော ဤနေမင်းသည် ထွက်ပေါ်လာ၏။ ထို့
ကြောင့် ရွှေဆင်းရှိကာ ကမ္ဘာမြေအပြန့်နှံ့အောင် ထွန်းလင်းတတ်သော
အရှင်နေမင်းကို အကျွန်ုပ် ရှိခိုးပါ၏။ ယနေ့ အရှင်နေမင်း၏ အစောင့်
အရှောက်ကို ခံယူရ၍ အကျွန်ုပ်ကို တစ်နေ့တာပတ်လုံး ချမ်းသာစွာ နေ
ရကြရပါကုန်အံ့။

ဝိသုဒ္ဓိဗြဟ္မဏ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်တို့ သည် အလုံးစုံသော တရားတို့
ကို သိတော်မူကြကုန်၏။ ထိုဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်တို့ သည် အကျွန်ုပ်ရှိခိုးခြ

င်းကို ခံယူတော်မူကြပါကုန်။ ထိုရှင်တော်မြတ်ဘုရား တို့ သည် အကျွန်ုပ်
ကိုလည်း စောင့်ရှောက်တော်မူကြပါကုန်။ ဘုရားရှင်တို့ အား ရှိခိုးပါ၏
။ ဘုရားရှင် တို့ ၏ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်အား ရှိခိုးပါ၏။ ကိလေသာမှ
လွတ်မြောက်တော်မူကြသော ဘုရားရှင် တို့ အား ရှိခိုးပါ၏။ ထိုဘုရားရှင်
တို့ ၏ ဝိမုတ္တိငါးပါးအား ရှိခိုးပါ၏။ ရဟန်းတို့ ဥဒေါင်းမင်းသည် ဤပ
ရိတ်အရံအတားကိုပြုကာ အစာရှာရန် လှည့်လည်လေသည် ။

ကမ္ဘာသူ၊ ကမ္ဘာသားတို့ အား ပေးအပ်သော မျက်စိရှိပေထသော၊ အ
ရောင်များ တွင် ယှဉ်ပြိုင်ဖွယ်ကင်း၊ တစ်ဦးတည်းသော မင်းဖြစ်ပေထ
သော၊ ရွှေအဆင်းနဲ့ တူသော အဆင်းရှိပေထသော၊ မြေပြင်၌ ပြန့်အနှံ့ပ
င် ထွန်းလင်းတတ်ပေထသော၊ ဤနေမင်းသည် အတ္တတောင်စွယ် ဝင်
ပျောက်ကွယ်၏။ ထို့ကြောင့် ရွှေဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော၊ မြေပြ
င်၌ ပြန့်အနှံ့ထွန်းလင်းတတ်ပေထသော၊ အရှင်နေမင်းကို ရှိခိုးပါ၏။ အ
ရှင်နေမင်းသည် ယနေ့ စောင့်ရှောက်အပ်ကုန်သည် ဖြစ်၍ အကျွန်ုပ်တို့
သည် တစ်ညတာပတ်လုံး ချမ်းချမ်းသာသာ နေကြရပါ ကုန်အံ့။

ပယ်ရှားအပ်သည့် မကောင်းမှုရှိသော ဝိသုဒ္ဓိဗြဟ္မဏ အကြင်ဗုဒ္ဓရှင်
တော်မြတ်သည် အလုံးစုံသော တရားတို့ ကို ဉာဏ်အမြင်အား
ထင်ရှားပြုတုံ သိတော်မူကြကုန်၏။ ထိုဗုဒ္ဓရှင်တော် မြတ်တို့ သည် အ
ကျွန်ုပ်၏ ရှိခိုးခြင်းကို ခံယူတော်မူကြပါကုန်။ ထိုရှင်တော်ဘုရားတို့ သ
ည် အကျွန်ုပ်ကိုလည်း စောင့်ရှောက်တော်မူကြပါကုန်။ ဘုရားရှင်တို့
အား ရှိခိုးခြင်းသည် ဖြစ်ပါစေ၊ ဘုရားရှင်တို့ ၏ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်
အား ရှိခိုးခြင်းသည် ဖြစ်ပါစေ။ အရဟန္တာ၊ ဖိုလ်ဝိမုတ္တိဖြင့် ကိလေသာတို့
မှ လွတ်မြောက်တော်မူကြကုန်သော ဗုဒ္ဓအရှင်မြတ်တို့ အား ရှိခိုးခြင်းသ
ည် ဖြစ်ပါစေ။ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏ ဝိမုတ္တိငါးပါးအား ရှိခိုးခြင်းသည်
ဖြစ်ပါစေ။ ရဟန်းတို့ ၊ ထိုဥဒေါင်းမင်းသည် ဤပရိတ်အရံအတားကို ပြု

လုပ်၍ အိပ်တန်းတက်ကာ ညအိပ်နေခြင်းကို ပြုအပ်ပြီ ...။

ဤမောရသုတ်ပရိတ်တော်၏ နိဿယစကားပြေကို မြန်မာသာသနာဝင်သမိုင်းတွင် နေလို၊ လလို ထင်ရှားခဲ့သော သပြေကုန် ဆရာတော်ဘုရားကြီး အရှင်ဝါသေဋ္ဌာဘိဝံသ စီရင်ရေးသားသော ပရိတ်ကြီး နိဿယသစ်ကျမ်း ၁၉၆၇၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ စာမျက်နှာ ၃၄၃-၃၄၉ မှ ထုတ်နှုတ်ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

စီစဉ်သူ

အမှာ စာ

မောရမြိုင်နှင့်ပတ်သက်၍ သို့မဟုတ် သံပြိုင်တေးဆိုသော ဥဒေါင်းငှက်များ

ရဝေ ရဝေ ဪြံ မြိုင်စောင်းမှာ လ

ဥဒေါင်းတွေ တွန်သံ တွန်သံ ကျူးပြီ ...။

ရဝေ၊ ရဝိ၊ ရဝိ၊ ရဝေ

ရဝေ - နေမင်း၊ ရဝိ - နေမင်း

ရဝေ - နန်းတော်၊ ရဝိ - နန်းတော်

ရဝေ ဆိုသည် မှာ ပါဠိဘာသာစကားအရ သူရိယနေမင်း သို့မဟုတ် သူရဇ္ဇနေမင်းကို ကိုယ်စားပြု၍ ခေါ်သော စကားလုံး တစ်လုံးဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ် တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ကို ကိုယ်စားပြုသော စကားလုံး တစ်လုံးလည်း ဖြစ်သည်။

အင်္ဂဝိဇ္ဇာဗေဒင်ပညာအရာ၌ လည်း (ရဝိတဗ္ဗံ ဝိကလျာနံ)ဟူသော စကားတစ်ခွန်းရှိသည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ အထူးဖြစ်သော မိတ်ဆွေကို တနင်္ဂနွေအခါမှာ ကြံရသည် ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။

တစ်နည်း ရဝိ - နန်းတော်၊ ရဝေ - နန်းတော် ဟူ၍ လည်း အဓိပ္ပာယ် ရနေပြန်သည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ရဝေ - ဆိုသည် မှာ နန်းတော်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသကဲ့သို့ နေမင်းဟု လည်း အဓိပ္ပာယ် ရပါသည်။

သို့သော် "ရဝေ ရဝေ ဪ မြိုင်စောင်းမှာ လ ဥဒေါင်းတွေ တွန်သံ ၊ တွန်သံ ကျူးပြီ" ဟူသော စကားအရ မှန်ကန် နည်းလမ်းကျသော အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ကောက်ရလျှင် မြိုင်စောင်း၌ နန်းတော်ကို ဘယ်ဘုရင်၊ ဘယ်မင်းကမျှ ဆောက်လုပ်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

အကယ်၍ ဘုရင်တစ်ပါးပါး၊ မင်းတစ်ပါးပါးက ထိုမြိုင်စောင်း၌ နန်းတော်ကို ဆောက်လုပ်ခဲ့သည် ထားဦး၊ ထိုနန်းတော်ကြောင့် ဥဒေါင်း ငှက်များ သည် တွန်သံကျူးဖို့ ရန် အကြောင်းမရှိချေ။ သို့ဖြစ်၍ ဤနေရာ၌ ရဝေကို သူရဇ္ဇနေမင်းဟူ၍ သာ အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူရ ပေတော့မည် ဖြစ်၏။

သဘောမှာ

အရှေ့လောကဓါတ် နေထွက်ရာအရပ်မှ သူရဇ္ဇနေမင်းသည် ရွှေရောင်တောက်ပစွာ တဝင်းဝင်း တဝါဝါဖြင့် ထွက်ပြု၍ လာခဲ့လေပြီ။ ထိုသူရဇ္ဇရှင်နေမင်း၏ ကိုယ်မှ ထွက်ပြုလာသော ရွှေရောင်အလင်းတန်းတို့ သည် မြိုင်စောင်းတလျှောက်သို့ ကျရောက်၍ လာခဲ့ချေပြီ။

ထိုအခါ တစ်ညတာပတ်လုံး အိပ်စက်မှေးပျော် နားခို၍ နေခဲ့သော ဥဒေါင်းငှက်တို့ သည် ကြည်လင်ဝမ်းမြောက်စွာ နိုးထ၍ မြိုင်စောင်းတလျှောက်၌ "အိုးဝေ - အိုးဝေ" ဟူသော တွန်သံကို ကျူးရင့်ကြလေပြီဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရလေ၏။

ယခုလည်း မောရ- ဒေါင်း၊ မြိုင်- တောဟု အနက်အဓိပ္ပာယ်ရသော ဤမောရမြေမှ ဒေါင်းစာဆိုအရှင်တို့ ဒေါင်းစာရေးဆရာတို့ သည် ကြည်လင်ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် နိုးထ၍ သံပြိုင်တေးကို ဟစ်ကြွေးလိုက်ကြချေပြီ။

ဤကဲ့သို့ ဒေါင်းစာဆိုများ စုပေါင်း၊ ရေးသား၊ ထုတ်ဝေ၊ သီကျူးသော စာအုပ်ဖြစ်သော ကြောင့်လည်း ဤနယ် ဤမြေကို ဂုဏ်ပြုသော အားဖြင့် ဤစာအုပ်၏ အမည်ကို "ဥဒေါင်းသံပြိုင် မောရမြိုင်" ဟု အမည်ပေး ကင်ပွန်းတပ်လိုက်ရပါပေတော့သတည်း။

အမှန်ဆိုရလျှင်လည်း ဤနယ်ဤမြေသည် တစ်ချိန်က လူသူအရောက်အပေါက် အလွန်နည်း ပါးပြီး စိမ်းလန်းစိုပြေသော ဥဒေါင်းတို့ စံပျော်ရာ တောကြီး၊ မြိုင်ကြီးတစ်ခုသာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည် ဆို၏။ ထိုသည် ကို အကြောင်းပြု၍ မောရ- ဒေါင်း၊ မြိုင် ... တော ... "ဒေါင်းတွေပေါတဲ့တော" ဟူသော အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ကောက်ယူကာ "မောရမြိုင်" ဟု ခေါ်တွင် လာခဲ့သည် ဆို၏။

လွန်လေပြီးသော ကာလတစ်ခုမှာ လည်း မြတ်စွာဘုရားရှင်၏

"သွား" ဓါတ်တော်ကို ဌာပနာရန်အတွက် ရဟန္တာတစ်စုတို့ သည် အသင့် လျော်ဆုံးဖြစ်မည့် နေရာတစ်ခုကို ပင်ပန်းကြီးစွာဖြင့် လှည့်လည်ရှာဖွေ ရာမှ ကျိုက်သလွှဲတောင်ထိပ်တစ်နေရာကို ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာဖွေ တွေ့ရှိခဲ့ သည် ဆို၏။ ထိုနေရာကို တွေ့ရှိပြီး မောပန်းလွန်းသည် ဖြစ်၍ ခေတ္တ ခဏအနားယူ၊ အမောဖြေခဲ့သည် ကို အကြောင်းပြု၍ မွန်ဘာသာဖြင့် "ဒွိ ငိန်မှိန်" မြန်မာလို "မောလို့ မှိုငြင်" ဟူ၍ ခေါ်တွင် ခဲ့ဖူးသည် ဆို၏။ ထို သို့ "မောလို့ မှိုငြင်" ဟု ခေါ်တွင် ရာမှ ကာလရွေ့လျားလာသောအခါ မော် လမြိုင်ဟု ဖြစ်လာခဲ့ပြန်သည် ဆို၏။

မည်သို့ပင်ခေါ်ခေါ် ဤမော်လမြိုင် ရွှေမြို့တော်နယ်မြေတဝိုက်သည် စိမ်းလန်းစိုပြေ၍ နပျို သာယာလှသဖြင့် နတ်တိုင်း၊ နတ်ပြည် တစ်နှုန်း နဲ့ ပင် ပမာတင် ပုံခိုင်း၍ နှိုင်းရချေမည် ဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆို သော် မြသားအလွှာ ကမ္မလာကို လွှမ်းခြုံထားဘိသကဲ့သို့ စိမ်းစိုမို့မြင့်နေ သော မြစိမ်းရောင်တောင်တန်းကြီးများ ။ ထိုမြသားပမာ စိမ်းစိုကာနေ သော တောင်တန်းများ ပေါ်မှ ရွှေဖူးဦးတင်၊ ဖူးလို့ ပင်နေလည်း ၊ ကြည် ညိုလို့ မဝ၊ ရွှေရောင်တရွရွဖြင့် လှချင်တိုင်းလှနေသော ရွှေစေတီများ ...

။

တဖန် အပျိုမကြီးတစ်ဦးအား ဣန္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့ အီသွား၊ ရိုးသွားသည် မရှိ၊ ဘယ်အချိန် ကြည့်ကြည့် ပကတိအမြဲ ငြိမ်ညောင်းသာ ယာ လိမ့်မျှောကာ စီးဆင်းနေသော ရွှေသံလွင်မြစ်မဟာတို့ ရဲ့ သဘာဝ အလှတရားတို့ ကား ရှုမြင်ရသူတို့ ရဲ့ နှလုံးသားကိုပင် ဖမ်းစားယူငင် ဆွဲ ဆောင်နိုင်စွမ်းရှိလွန်းလှသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုသည် ကို အကြောင်းပြု၍ ကင်းဝန်မင်းကြီးသည် ၁၂၃၅ ခုနှစ်၊ တ န်ခူးလဆန်း (၁၃) ရက်နေ့တွင် "ကိုကိုနာဒ" အမည်ရသော

သဘောကြီးဖြင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံ၊ ပါရီမြို့သို့ သံအရာရှိကြီး ဘဝဖြင့် အသွား မော်လမြိုင်မြို့၌ ခရီးတစ်ထောက်နားစဉ် မော်လမြိုင်ရွှေမြို့ တော်၏ ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်၌ နတ်ပြည်တမျှ သာယာလှပ၍ ရှုမဝဖြစ်ပုံ ကို ဤသို့ပင် ရေးစပ်ခဲ့ဖူးသည် ဆို၏။

"ကိုကိုနာဒ၊ သာစွမည်တွင် ၊ စက်ယာဉ်ညင်နှင့်၊ ရေပင်လယ်ချက်၊ စခန်းသို့ ထွက်ခဲ့၍ ၊ တစ်ရက်နှင့် တစ်ည၊ ကာလမကြာ၊ ရှုလေရာပင်၊ နတ်ရွာတစ်ပြိုင်၊ မော်လမြိုင်သို့၊ ရောက်တိုင်း ဝင်ဆိုက်၊ တွေ့ကြုံကြို က်ရသည် ၊ မျှော်လိုက်တိုင်း၊ လွန်နုပျို၏ " တဲ့ ။

ထိုကဲ့သို့ စာဆိုအရှင် ကင်းဝန်မင်းကြီး၏ နှလုံးသားကို သာယာပုံအ မျိုးမျိုးနဲ့ တင့်တယ်ချင်တိုင်း တင့်တယ်နေသော ဤမော်ရွှေမြိုင်အလှတို့ က ဖမ်းစားနိုင်ခဲ့သလို ဤ မော်လမြိုင် ရွှေမြို့တော်၏ စိမ်းလန်းသာယာ သော သဘာဝအလှတို့ က ဖမ်းစားခံရ၍ သူ၏ ဘဝမှာ ဘယ်သော အခါ မျှ မေ့ပျောက်၍ ရနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်တော့ကြောင်းကို နိုင်ငံခြားသား တစ်ဦးဖြစ်သူ ဒေါက်တာ "မတ်" (Dr Marts) ဆိုသူကလည်း သူကိုယ်တို င် ရေးသားပြုစုခဲ့သည့် "ဗမာပြည်ဝယ် နှစ်ပေါင်း လေးဆယ်" (Forty Ye ars In Burma) စာအုပ်တွင် မှတ်တမ်းတင် ရေးသားထားခဲ့ရသည် ထိ မ ဟုတ်ပါလော။

ဒေါက်တာ မတ်သည် ၁၈၅၉ ခုနှစ်ခန့်က မော်လမြိုင်မြို့သို့ ရောက်ရှိ ခဲ့ပြီး ၁၈၆၈ ခုနှစ်မှ ၁၈၇၄ ခုနှစ်အတွင်း မန္တလေးနေပြည်တော်၌ သွား ရောက်နေထိုင်ခဲ့ကာ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးနဲ့ သိက္ခမ်းခင်မင်ဖူးသူလည်း ဖြစ်သည် ဆို၏။

သို့ဆိုလျှင် ဒေါက်တာ မတ်သည် ဤမော်လမြိုင်ရွှေမြို့တော်၌ (၉) နှစ်တာကာလခန့်မျှပင် နေထိုင်ခဲ့ဖူးဟန်ရှိ၏။

ထို (၉) နှစ်တာ ကာလအတွင်း မွန်လူမျိုးများ ရဲ့ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ထုံးတမ်းစဉ်လာ များ ...။ စိမ်းစိုနေသော မြသားရောင် တောင်ညို၊ တောင်တန်းကြီးများ ။ တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသော မြစ်မင်းသံလွင်၏ ရေအလျဉ်များ ...။

တစ်နည်း ... သံလွင်မြစ်၏ လက်တက်ကြီးသဖွယ် ဖြစ်နေသော ဂျိုင်းမြစ်နဲ့ အတ္ထရံမြစ်တို့ ၏ သဘာဝအလှတရားများက ထိုဒေါက်တာမတုံ ဆိုသူ၏ နှလုံးသားအား မည်မျှပင် ဖမ်းစား၍ သွားလိုက်ပါသလဲ ...။

သို့ကြောင့်လည်း သူ၏ တစ်သက်တာဝယ် ဘယ်သောအခါမျှ မေ့ပျောက်၍ ရနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်တော့သော အရာဟာ ဤမော်လမြိုင် ရွှေမြို့တော်ပါလို့ သူကိုယ်တိုင် မှတ်တမ်းတင်ရေးသား ပုံနှိပ်ထားခဲ့သော "ဗမာပြည်ဝယ် နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်" စာအုပ်မှာ အတိအကျ၊ ဝန်ခံကတိထားရှိခဲ့ ရတာပဲ မဟုတ်လား ...။

နောက်တစ်ခုက ဒေါင်း ... ဥဒေါင်း ...။ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်ကြီးများ ပင်လျှင် ဥဒေါင်းငှက်မင်းဘဝနဲ့ ပျော်စံခဲ့ရဖူးသည် အထိ ဂုဏ်ယူအားကျဖွယ်ကောင်းသော ဒေါင်း။

ထိုဥဒေါင်းသည် မိုင်ပေါင်းများ စွာ ကျယ်ပြန့်၊ ကျယ်ပြောလှစွာသော မြန်မာပြည်ဝယ်။ တော၊ တောင် လျှို့မြောင်အထပ်ထပ်၊ ရိုးမ တောင်တန်းကြီးများ အထပ်ထပ် ထူပြောများ ပြားလှစွာသော မြန်မာပြည်ဝယ်၊ မည်သည့်တောတောင်တို့ မှာ မှ ပျော်စံခဲ့ဖူးသည် မရှိဘဲ "မောရမြိုင်" ဟု ခေါ်သော ဤမော်လမြိုင် ရွှေမြို့တော်တစ်ဝိုက်၌ သာလျှင် ထူးထူးခြားခြား နေထိုင်၊ ပျော်ပါးခဲ့ဖူးကြသည် မဟုတ်ပါလား။ သို့ကြောင့်လည်း ဒေါင်းတွေပေါတဲ့ တော ... သို့မဟုတ် "မောရမြိုင်" ဟု ဖြစ်လာခဲ့ရသည် ပဲလေ။

နောက်တစ်ခုက ဤမော်လမြိုင် ရွှေမြို့တော်သည် အနုပညာ၊ စာပေ လောက၌ အစဦးစွာ ပြုလုပ်လေ့ အစဉ်အလာကောင်းများ ရှိသော မြို့ တစ်မြို့လည်း ဖြစ်၍ နေပြန်ပါသေးသည် ။ ပုံနှိပ်တိုက် တည်ထောင်ခြင်းသည် လည်း အစ၊ သတင်းစာထုတ်ဝေခြင်းသည် လည်း အစ၊ ထိုင်ရာမှ ထကသော အငြိမ့်ကခြင်းသည် လည်း အစ ... အစ၊ အစ၊ အစ များ စွာ ရှိကြပေ၏။

ယခင်က သာမန်မျှသာ ပြုလုပ်လေ့ အစဉ်အလာရှိခဲ့သော စာပေ ဟောပြောပွဲများကိုလည်း ပုံစံပြောင်း၍ (၇) ရက် (၇) ညတိုင်တိုင် ခြံမံခြံ မံသဲ၊ ကြက်ပျံမကျ စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ပြုလုပ်နိုင် ခဲ့သည် မှာ လည်း အစ။

တဖန် ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံးမှာ ဣန္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့ ခပ်တည်တည် ရောင်းချနေသော စာပေမျက်နှာကြီးများကိုပါ ဣန္ဒြေပင် မဆည်နိုင်အား ဘဲ စာပေဟောပြောပွဲနှင့် ပူးတွဲ၍ ကျင်းပ ပြုလုပ်သော ကျွန်ုပ်တို့ မော် လမြိုင် စာအုပ် ဈေးရောင်းပွဲတော်ကြီးသို့ နေရာကောင်း တစ်ခုရဖို့ ရန် အတွက် သူ့ထက်ငါ အလှအယက် ပြေးတက်၍ လာရလေအောင် လုပ်ချ လိုက်နိုင်သည် မှာ လည်း အစပင်ဖြစ်၍ နေလိမ့်မည် ထင်မိပေ၏။

ထိုသည် ကို အစပြု၍ တောင်ငူမှ တစ်ဆင့် အခြားသော စာပေချစ်မြတ်နိုးသူများ နေထိုင်ရာ မြို့ရွာ၊ ပြည်ရွာအနှံ့ ကူးစက်ပျံ့နှံ့လျက် စာဆို တော်လရောက်တိုင်း စာရနံ့များ သင်းပျံ့ကြရတော့ မည်မှာ လည်း အစ ဦးစွာ ပြုလုပ်လေ့ အစဉ်အလာရှိသော ကျွန်ုပ်တို့ မော်လမြိုင်သူ မော်လမြိုင်သား များ အနေဖြင့် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားဖွယ် တစ်ခုပင် ဖြစ်၍ နေပေတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုကဲ့သို့ အစဦးစွာ ပြုလုပ်လေ့ အစဉ်အလာကောင်းများ ရှိသည့်အ

တိုင်း စာရေးဆရာအသင်း လောကတွင် လည်း မည်သည့်မြို့နယ်၊ ပြည်နယ်ကမျှ စတင်၍ ပြုလုပ်ခဲ့ဖူးခြင်း မရှိသေးသော ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် စုပေါင်း ရေးသားထုတ်ဝေခြင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ မော်လမြိုင်ရွှေမြို့တော် နယ်မြေတစ်ဝိုက်ရှိ စာရေးဆရာများ သည် ယခု ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် စုပေါင်း ရေးသား ထုတ်လုပ်ခြင်းကို အစဦးစွာ ပြုလုပ်လိုက်ကြပြန်ပြီ ဖြစ်၏။ တစ်နည်း သမိုင်းသစ်တစ်ခေတ်ကို စတင် ရေးထိုးလိုက်ကြပြန်ပြီ ဖြစ်၏။

ဟော ...

ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့ မောရမြိုင်မှာ ပြိုင်တူ မြည်တွန်သီကျူးမည့် ဥဒေါင်းငှက်များ တစ်ကောင် ပြီးတစ်ကောင် ပျံသန်းလာနေကြပြီ။ အရှေ့လောကဓါတ် နေထွက်ရာအရပ်မှ လည်း သူရဇ္ဇ ရှင်နေမင်းကြီးသည် ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ တောက်ပစွာ ထွက်ပြုလာခဲ့ပြီး မြိုင်စောင်းတလျှောက်ကို ရွှေရောင်ခြည်များ ဖြန်းတောက်နေကြလေပြီ ...။ ထို ရွှေရောင်ခြည်၊ နေရောင်ခြည်များကြောင့် အိပ်စက်မှေးပျော်၊ နားခို၍ နေလာခဲ့သော ဥဒေါင်းငှက်များ သည် လည်း ပြိုင်တူနိုးထ၍ အိုးဝေ ... အိုးဝေ ဟူသောအသံကို တူပြိုင်ကာ မြည်တွန်သီကျူးလိုက်ကြလေပြီ။

ဤမောရမြိုင်မှ မြည်တွန်သီကျူးလိုက်သော ဥဒေါင်းငှက်မင်းတို့ ၏ တွန်သံသာသည် လည်း မောရမြိုင်ခွင်တွင် မက ကမ္ဘာမြေပြင်တစ်ခုလုံးသို့ပင် သာယာစွာ ပျံ့လွင့်၍ တင့်မောကြပေတော့မည် မဟုတ်ပါလား ...

။

မေတ္တာဓါတ်တွေကို

အထပ်ထပ်အခါခါ ပို့လွှတ်ထားတဲ့

အောင်ချစ်မင်းမြတ်

တဲရော့ ပေဒ လက္ခဏာ

ငွေနှင်းမှုန်တို့ ဖြင့် စိမ်းစိုလန်းဆန်း

အေးချမ်း၍ နေသော နှစ်ထောင့်ဆယ့်နှစ်ရဲ့

နောက်ဆုံး ကာလဖြစ်သော ဒီဇင်ဘာလ အခါသမယ၌ ...

မှတ်ချက်

ဤ မော်လမြိုင် ရွှေမြို့တော်နှင့်ပတ်သက်၍ သမိုင်းကြောင်း နောက်ခံရှိသမျှများကို အမှာ စာ တွင် အထောက်အထားပြ ရေးရမည်ဆိုပါက ဤမော်လမြိုင်မြို့၏ နောက်ခံ ပန်းချီကားတစ်ချပ် အလား ထည်းထည်း မားမား တည်ရှိနေသော "နာဂဝီသ" တောင်တန်းကြီးကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ မော်လမြိုင်မြို့၏ မျက်နှာစာရှေ့တည့်တည့်တွင် တသွင်သွင် စီးဆင်းနေသော သံလွင်မြစ်ပြင်ကျယ် ကြီးကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ထူထပ် ၊ ကျယ်ဝန်း၊ မြင့်မားသော စာအုပ်ကြီး တစ်အုပ်ပင် ဖြစ်သွားဖို့ ရှိပါ၏။ သို့ကြောင့် သင့်လျော်ရုံမျှကိုသာ ဖော်ပြ ရေးသား လိုက်ရပါ၏။ ဤအထောက် အထားများကိုလည်း ယခင်၊ ယခု မော်လမြိုင်မှတ်တမ်း မှတ်ရာများမှ ကောက်နှုတ်၍ ဖော်ပြရေး သားခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။

ဥဒေါင်းသံပြိုင် မောရမြိုင်

ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် စုပေါင်းထုတ်ဝေဖြစ်မြောက်ရေး

စီစဉ်ဖန်တီးသူ ...။

(စီစဉ်သူ)

ကျွန်ုပ်နှင့် မောရမြိုင် အောင်ချစ်မင်းမြတ်

ဆောင်းလေများ တဟူးဟူး တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော ဆောင်းရာသီ၏
ဆောင်းညတစ်ည၌ ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပျင်းရိလွန်းသည် ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်နေထိုင်ရာ
မော်လမြိုင်မြို့၊ ပြည်တော်သာဝင်း တိုက်ခန်းအရှေ့ရှိ သရက်ပင်အောက်၌
မီးဖိုတစ်ဖိုကို ဖိုကာ (အာလာဒင်ဟု) ကျွန်ုပ်အမည်ပေးထားသော
မှန်အိမ်မှုန်ဝါးဝါးကလေးကို ထွန်းညှိပြီး ခုံတစ်လုံးပေါ်၌ တင်ကာ ရေ
နွေးကြမ်း သောက်လိုက်၊ စီးကရက်ဖွာလိုက်နဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်
ရှုနေမိလေ၏။

ကျွန်ုပ် ဖတ်ရှုနေသော စာအုပ်မှာ သရဲပုံပြင်များ၊ ကြပ်ပုံပြင်များ စာ
အုပ် ဖြစ်၏။ စာအုပ်ထဲ၌ ကြပ်များ၊ သရဲများ သည် ၎င်းတို့ နေထိုင်ရာ
သင်္ချိုင်းကုန်းများ၊ တော၊ တောင်၊ လျှို့မြောင်များကို ရွာကြီး မြို့ကြီးများ
သဏ္ဌာန် ဖန်ဆင်းထားခဲ့ပြီး လူယောင်ဖန်ဆင်းကာ ဆေးဆရာများ၊ ပ
ယောဂဆရာများကို လိမ်လည်လှည့်ဖျားပြီး လာရောက်ပင့်ဆောင်သွား
တတ်ကာ ဆေးကုခိုင်းခြင်း၊ ပယောဂကုခိုင်းခြင်းများ ပြုလုပ်ခိုင်းတတ်
လေ၏။

အစားအသောက်ကောင်းများ ဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးခြင်း၊ အိပ်ရာနေရာခင်း၌ အနားယူ အိပ်စက်စေခြင်းများကိုလည်း ပြုလုပ်ပေးတတ်လေ၏။ အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါမှာ တော့ ဆေးဆရာများ ၊ ပယောဂဆရာများ အိပ်နေသော နေရာများမှာ အုတ်ဂူပေါ်၌ ဖြစ်နေခြင်း၊ ချောက်ကမ်းပါးထဲက လျှို့ဝှက်၌ ဖြစ်နေခြင်းများ ဖြစ်နေ၍ ဆေးဆရာများမှာ ကြောက်လန့်ပြီး ဆေးလွယ်အိတ်များကိုပင် မယူနိုင်ဘဲ ထွက်ပြေးလာခဲ့ရသော ပုံပြင်များ ဖြစ်လေ၏။

ထိုသို့ ဖတ်ရှုနေစဉ် ရသေ့တစ်ပါးသည် ကျွန်ုပ်ရှိရာကို ရောက်ရှိလာပြီး ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းနားကို ကပ်ကာ ကြေးစည်ကို တနောင်နောင် မည်အောင် ရိုက် လိုက်လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရုတ်တရက် လန့်ဖျပ်သွားမိသောကြောင့် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်မိကာ ...

"ခင်ဗျားဗျာ အချိန်မဟုတ်၊ အခါမဟုတ်၊ အသံမပြု၊ ဘာမပြုနဲ့ ကြေးစည်ကို လူနားလာရိုက် ရတယ်လို့ "

ဟု ပြစ်တင်ပြောဆို၍ မာန်မဲပစ်လိုက်မိလေ၏။ ထိုအခါ ထိုရသေ့က ...

"ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ..." ဟု တဟဲဟဲ ရယ်လိုက်ပြီး ...

"ဗေဒင်ဆရာကလည်း ဗျာ၊ လူကဖြင့် ထိုင်တောင် မထိုင်ရသေးဘူး အပြစ်ကဖြင့် အရင်တင် နေပြီ"

ဟု ပြန်ပြော လိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က -

"တင်ရမှာ ပေါ့ဗျ ... ခင်ဗျားဟာက အလှူခံချိန်မဟုတ် ဘာမဟုတ်နဲ့ လာပြီး ကြေးစည်ရိုက် နေတာ။ အလှူခံချင်ရင်လည်း တခြားရသေ့တွေ

လို အချိန်လေး အခါလေးနဲ့ လာပါလား"

ဟု ပြန်ပြောလိုက်မိလေ၏။ ထိုအခါ ရသေ့က ...

"ကျုပ်လာတာ အလှူခံဖို့ လာတာ မဟုတ်ဘူး ဗျ၊ ဆရာသမားဆီမှာ အကူအညီတစ်ခု တောင်းဖို့ လာတာ"

ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

"ဘာအကူအညီလဲဗျာ၊ ဒါ ဗေဒင်ဟောတဲ့ အချိန်လည်း မဟုတ်ဘူး ။ ခင်ဗျားအကူအညီ လိုချင်ရင် မနက်ကျမှ ကျွန်တော့်ဗေဒင်ဟောခန်းကို လာခဲ့။ ကျွန်တော့် ဗေဒင်ဟောခန်း ရာမည အားကစားကွင်းရှေ့မှာ ရှိတယ်"

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ထိုရသေ့က ...

"ကျုပ်လာတဲ့ ကိစ္စက သိပ်အရေးကြီးနေလို့ ဗေဒင်ဆရာရဲ့ ၊ အဲဒါကြောင့် ဗေဒင်ဆရာရှိရာကို ကျုပ်မေးစမ်းပြီး လာခဲ့ရတာ။ သရက် ပင်အောက်မှာ မီးဖိုတစ်ဖိုနှင့် စာဖတ်နေတာလည်း တွေ့လိုက်ရော ဒါ ဗေဒင်ဆရာပဲဆိုတာ ကျုပ်သိလိုက်တယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျုပ်ကြေးစည်ကိုရိုက်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်တာ။ ကြေးစည်ရိုက်ခြင်းဟာ ရသေ့တွေရဲ့ နှုတ်ဆက်စကားပဲ မဟုတ်လား"

ဟု ပြန်ပြော လိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ...

"ခင်ဗျားက ညကြီးမင်းကြီးနဲ့ တောင် ကျွန်တော်ရှိရာကို မေးစမ်းပြီး လာရတာဆိုတော့ ဘာများ အရေးကြီးလို့ လဲ၊ ကျွန်တော်က ဘာကို ကူညီရမှာ လဲ"

ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်မိလေ၏။ ရသေ့က ...

"အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ ဒီလိုဗေဒင်ဆရာရဲ့ ... ကျုပ်ဟာ နယ်လှည့်ပြီး အဓိဋ္ဌာန်ဝင်တဲ့ အခါဝင် သာသနာပြုလုပ်ငန်းတွေကို လုပ် တဲ့ အခါ လုပ်တဲ့ ရသေ့တစ်ပါးပါ။ တစ်ခါတစ်ခါမှာ ပုပ္ဖားဘက်ကို ရောက်တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါမှာ စစ်ကိုင်းတောင်ဘက်ကို ရောက်တယ်။ တစ် ခါတစ်ခါ မှာ ဒေးစွန်ပါဘက်ကိုလည်း ရောက်တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါမှာ မွန်ပြည်နယ်တစ်ကြောဖြစ်တဲ့ သထုံတို့ ၊ ဇင်းကျိုက်တောင်တို့ ၊ ကျိုက် ထီးရိုးတို့ ဘက်ကိုလည်း ရောက်တယ်ပေါ့ဗျာ။ ဒီနေ့တော့ ကျုပ် သာမ ညကနေ ဆင်းလာခဲ့တာ။ ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီ ပြု လုပ်သွားတဲ့ ဦးခန္တီဘုရား ကို ဝင်ဖူးမလို့ ပါဘဲ။ သာမညကားလည်း ဆိုက်ရော မိုးက အတော်ချုပ် နေပြီဗျ။ လမ်းမှာ လည်း ကားက ခဏခဏ ပျက်လာခဲ့သေးတယ်။ အဲဒါ နဲ့ လမ်းမအတိုင်း ဦးခန္တီဘုရားရှိရာကို မေးမြန်းပြီး လျှောက်လာခဲ့ရာ ဦး ခန္တီဘုရားနား ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်က အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်က ခြံတံခါးဝကို ထွက် လာပြီး ...

"ရသေ့ကြီး ဘယ်ကိုကြုံမလဲလို့ လှမ်းမေးလိုက်တယ်"

ကျုပ်က ...

"ဦးခန္တီဘုရား လာဖူးတာပါ"

လို့ ပြန်ပြီးတော့ ဖြေလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ အဲဒီ မိန်းမကြီးက ...

"ဒီအချိန်ဆိုရင် ဘုရားဖူးလို့ ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူးတဲ့ ၊ ဘုရားဂေါပ ကလူကြီးတွေလည်း အိမ်ပြန်တဲ့ သူပြန်၊ တံခါးပိတ်ပြီး အိပ်တဲ့ လူလည်း အိပ်နေလောက်ပြီတဲ့ ၊ ဒီမှာ ပဲ တစ်ညလောက် အိပ်လိုက်ပြီး မနက်ကျမှ သွားဖူးလိုက်ပေါ့"

လို့ ပြောတယ် ...။ အဲဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း ဦးခန္တီဘုရားကို ကြားပဲကြား ဖူးနေတာ တစ်ခါမှ ရောက်ဖူးတာ မဟုတ်သေးတော့ ဒါလည်း ဟုတ်

သားပဲ၊ သူပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဆိုပြီး အဲဒီအိမ် ကြီးမှာ ပဲ တည်းမယ်လို့ စိတ်ကူးလိုက်တယ်။ အိမ်ထဲကိုလည်း အဲဒီမိန်းမကြီးနှင့်အတူ လိုက်ပါသွား လိုက်တယ်။ အိမ်ကြီးထဲကို ရောက်တော့ ကျုပ်ကို ဧည့်ခန်းမှာ နေရာထိုင်ခင်းပေးပြီး ရေနွေးကြမ်းနှင့် ထန်းလျက်ခဲကို ထုတ်ပြီး ဧည့်ခံတယ်။

အဲဒီလို ရေနွေးကြမ်းသောက်ရင်း အဲဒီနောက်ဖေးက စကားပြောသံတွေကို ကြားလို့ ကျုပ်က ... လူသံတွေလည်း ကြားနေရတယ် ဘာလုပ်နေသလဲလို့ မေးတော့ ...

"ကျွန်မရဲ့ ညီမတော်ပါတဲ့ ၊ ရသေ့ကြီးလိုပဲ ဦးခန္တီဘုရားကို ဖူးဖို့ ရပ်ဝေးကနေ ကိုယ်ဝန် အရင့်အမာကြီးနှင့် ရောက်လာခဲ့တာတဲ့ ။ ဒီနေ့ မနက်စောစောကတောင်မှ ဦးခန္တီဘုရားနဲ့ ကျိုက်သလွံဘုရား၊ ဦးဇိနဘုရားတွေကို သွားဖူးသေးတယ်တဲ့ ။ ညနေရောက်မှ ရုတ်တရက် မိုက်နာ လာလို့ သားဖွားဆရာမကိုခေါ်ပြီး ကလေးမွေးဖို့ စီစဉ်နေတာပါတဲ့ ။ ဒီည သန်းခေါင်ကျော်လောက်မှာ မွေးဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ သားဖွားဆရာမက ပြောထားတယ်။ အဲဒါကြောင့် မွေးမွေးချင်း ကလေးရဲ့ ဇာတာကို တွက်ချက်ပြီး အမည်ကောင်းကောင်း ပေးချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ရသေ့ကြီး ကျေးဇူးပြုပြီး ဗေဒင်ဆရာကို ခေါ်ပေးပါ" လို့ ပြောတယ်။

အဲဒါနဲ့ ကျုပ်က ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ကျုပ်က မော်လမြိုင်ကို အခုမှ ရောက်ဖူးတာကို ဗေဒင်ဆရာ ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာကို ကျုပ်ဘယ်လိုလုပ် သိမှာ လဲဆိုတော့ အဲဒီမိန်းမကြီးက ...

"ကျွန်မ လမ်းညွှန်ပေးလိုက်ပါမယ်တဲ့ ။ အခု ရသေ့ကြီးတို့ သာမညကားဆိုက်တဲ့ နေရာကို ရာမည အားကစားကွင်း အနောက်လို့ ခေါ်တယ်တဲ့ ။ ဟိုဘက်ကအခြမ်းကို အရှေ့ဘက်ခြမ်းလို့ ခေါ်တယ်တဲ့ ။

အဲဒီအရှေ့ဘက်ခြမ်းမှာ ဗေဒင်ဆရာ အောင်ချစ်မင်းမြတ်ဆိုတာ ရှိတယ်
တဲ့ ။ တစ်ခါ တစ်ခါမှာ သူ့အဖော် တစ်ယောက်နဲ့ ညသန်းခေါင်ထိအောင်
အလုပ်တွေရှုပ်ပြီး ရှိနေတတ်တယ်တဲ့ ။ ဗေဒင်ဟောခန်းမှာ မတွေ့တော့
ဘူးဆိုရင်လည်း အဲဒီနားက ပြည်တော်သာဝင်းထဲက တိုက်ခန်းတစ်
ခန်းမှာ နေတာတဲ့ ။ ရသေ့ကြီး မေးမြန်းပြီး ရအောင်ခေါ်ခဲ့ပါတဲ့ ။ အဲဒီ
ဗေဒင်ဆရာက အသက်အရွယ် သာငယ်တာ တကယ်တော်တဲ့ ဗေဒင်ဆ
ရာတဲ့ ။ ကျွန်မလည်း အဲဒီဗေဒင်ဆရာဆီမှာ ဗေဒင် တစ်ခါ တွက်ကြည့်
ဖူးသေးတယ်တဲ့ ။ မကြာခင် အိမ်ကို ဆွေမျိုးဧည့်သည် တွေ ရောက်မယ်
။ ရောက်တဲ့ အထဲမှာ ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာနဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ
မယ်။ မွေးတဲ့ အခါ မိန်းကလေး မွေးလိမ့်မယ်လို့ ဟောလိုက်တယ်။ ကျွန်
မဖြင့် ဘယ်လိုမှ ကို ထင်မထားဘူး။ ခုလို ညီမတော်တွေ ရောက် လာပြီး
ကလေးမွေးမယ်လည်း လုပ်ရော မှန်လိုက်တာလို့ တွေးပြီး
အံ့ဩဘနန်းဖြစ်နေမိတာ တဲ့ ။ တစ်ခါတည်း ကလေးရဲ့ ဇာတာကို တွ
က်ချက်ပြီး ကလေးရဲ့ အမည်ကို ပေးဖို့ အတွက် အဲဒီ ဗေဒင်ဆရာကို ဘ
ယ်သူ့ကိုခေါ်ခိုင်းရင် ကောင်းမလဲလို့ လည်း စိတ်ကူးနေမိတာတဲ့ ။ အဲဒီ
အချိန်မှာ ရသေ့ကြီး လမ်းလျှောက်လာတာ တွေ့လို့ လှမ်းခေါ်လိုက်မိ
တာတဲ့ ။ အဲဒါကြောင့် ရသေ့ကြီးကိုပဲ အကူအညီတောင်းရတော့မယ်လို့
ပြောပြီး ကျုပ်ကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်တာဗျ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ဗေဒင် ဆရာ
ကို အခုလို လာပင့်ရတာပဲ။ ဟောဒီမှာ ခြေကြွေ ပစ္စည်းတစ်ခုတောင်
ပေးလိုက်သေးတယ်"

ဟု ပြောပြီး ရသေ့ကြီးသည် သူ၏ လွယ်အိတ်ထဲမှ ဘူးကလေး တစ်
ဘူးကို ထုတ်၍ ကျွန်ုပ်အား ပေး လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘူးကို အသာဖွင့်၍ မှန်အိမ်နားကို ကပ်၍ ကြည့်လိုက်
မိရာ ကြောင်မျက်လုံး သဖွယ် ပြာရီလဲ့ကာ အရောင်ထွက်နေသော

ကြောင်ကျောက်တစ်စုံကို အံ့ဩဖွယ် တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ထိုသို့ မှန်အိမ်မီးရောင်ဖြင့် ထိုကြောင်ကျောက်ကို ကြည့်နေစဉ် ရသေ့ကြီးက ...

"အဲဒါ ခြေကြွခပဲ ရှိသေးတယ်နော် ဆရာသမား၊ အိမ်ကိုရောက်ရင် ဘာပစ္စည်းတွေ၊ ဘာလက်ဆောင်တွေ ပေးဦးမယ် မသိသေးဘူး။ သူတို့က ဆရာသမားကို သိပ်ပြီး လေးစားနေတာ။ ဆရာသမား ယူစရာရှိတာ ယူပါ။ မြန်မြန်သွားကြရအောင်"

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လည်း စာရွက်စာတမ်းအချို့နှင့် စာအုပ်စာတမ်းအချို့ကို အိမ်ပေါ်တက်ယူလိုက် ပြီး လွယ်အိတ်တစ်လုံးကို လွယ်ကာ သွားရန် ဟန်ပြင် လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရသေ့ကြီးက ...

"လမ်းမှာ မီးတွေ ပြတ်နေတယ် ဆရာသမားရဲ့ လမိုက်ညလည်း ဖြစ်နေတယ်။ တစ်လမ်း လုံးလည်း မှောင်မဲနေတာပဲ၊ ဆရာသမားရဲ့ မှန်အိမ်ကလေးကိုပါ ယူမှ ဖြစ်မယ်"

ဟု ပြောသောကြောင့် ကျွန်ုပ်က မီးဖိုခံဘေးက ခုံမှာ အသင့်တင်ထားသော မှန်အိမ်ကလေး ကိုယူ၍ ရသေ့ကြီးလက်ထဲသို့ ပေး လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးသည် ပြည်တော်သာဝင်းမှ ထွက်လာခဲ့ပြီး သထုံတံတားလမ်းထောင့်မှ အပေါ်ဈေးဘက်သို့ ချိုးကွေ့တက်သွားကာ မီးသတ်ရုံးရှေ့ကိုဖြတ်၍ မော်လမြိုင်ထောင်ဘေးနားမှ မဟာမြတ်မုနိ ဘုရားလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်သလ္လံတောင်ပေါ်ကို တက်သော မဟာမြတ်မုနိဘုရားလမ်းမှာ မတ်စောက်လွန်း၍ ကျွန်ုပ်မှာ မောပန်းလွှဲ

န်းသောကြောင့် နူးများမှာ ညောင်းချည့် ကိုက်ခဲနေပြီ ဖြစ်၏။ ရသေ့ကြီး
မှာ လည်း ဟူးဟဲ ... ဟူးကဲဖြင့် အသက်ကို တဟဲဟဲ ရှူကာ မှန်အိမ်ကြီး
တရမ်းရမ်းဖြင့် ရှေ့မှ လျှောက်သွားနေလေ၏။

ထိုအချိန် အုန်းပင်ထိပ်ဖျားဆီမှ လင်းဆွဲငှက်များ ဝေါခနဲ ထပျံသံကို
ကြားလိုက်ရပြီး ခွေးတစ်ကောင်က ဘုရားစောင်းတန်းနားမှ ကောင်းက
င်ကို အသံစူးအောင် ရုတ်တရက် ထ၍ အူလိုက်၍ ကျွန်ုပ်မှာ ခေါင်းနပ
န်းလုံးပင်ကြီး၍ သွားလိုက်မိလေ၏။ ထိုစဉ် ရသေ့ကြီးထံမှ လည်း တီး
တိုးတီးတိုးအသံကို ကြားနေရလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ...

"ရသေ့ကြီး မောက မောရတဲ့ အထဲ ဘာတွေ ပွစိပွစိ ပြောပြီး သွား
နေတာလဲ"

ဟု လှမ်း၍ မေးလိုက်ရာ ရသေ့ကြီးက ...

"သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ သမ္ဗုဒ္ဓေဂါထာတော်ကြီးကို ရွတ်နေတာ ဆရာသမားရဲ့
။ စောစောက ခွေးအူသံကို ကြားလိုက်ရစဉ်ကများ ဆို ကျုပ်မှာ ကြက်
သီးမွေးညင်းတွေထပြီး ခေါင်းကို ပုတ်လောက်ကြီး ဖြစ်သွားတယ်လို့
အောက်မေ့ရတယ်။ ကျုပ်က ကြပ်တွေ သရဲတွေကို ကြောက်တတ်တယ်
ဗျ"

ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ...

"ခင်ဗျားကလည်း ဗျာ ရသေ့လုပ်နေပြီးတော့ ကြပ်တွေ သရဲတွေကို
များ ကြောက်နေရ သေးသလား ... သူတို့ က ရသေ့ကြီးထက်များ
တန်ခိုးပိုရှိလို့ လား"

ဟု မေးလိုက်မိရာ ရသေ့ကြီးက ...

"ကြောက်ရတာပေါ့ ဆရာသမားရယ်။ ဒီကောင်တွေက တစ်ခါတစ်
ခါ လူယောင်တွေ ဘာတွေ ဖန်ဆင်းတတ်တယ်ဗျ။ ကြပ်တွေဆို ပိုတော
င် ဆိုးသေးတယ်။ အိမ်ကြီးတွေ၊ ရွာကြီးတွေ၊ မြို့ကြီးတွေ ဖန်ဆင်းပြီး လူ
တွေကို အားကြီး လှည့်စားတတ်တယ်။ လူယောင်ဖန်ဆင်းပြီး ဆရာ
တွေ ဘာတွေလည်း ပင့်တတ်တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါမှာ ရသေ့လိုတွေ
တောင်မှ အယောင်တွေ ဘာတွေ ဆောင်တတ်သေးတယ်"

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ရသေ့ကြီးစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ စာအုပ်ထဲက
အကြောင်းအရာများကို သွား၍ သတိရလိုက်မိသောကြောင့် ရသေ့ကြီး
ဟာ လူအစစ်မှ ဟုတ်ရဲ့ လား၊ ကြပ်တွေ သရဲတွေများ လား၊ လူယောင်ဖ
န်ဆင်းပြီး ငါ့ကိုများ ဆရာလာပင့်တာများ လားဟု
တွေးလိုက်မိသောကြောင့် ကြောက်စိတ်ပင် ဝင်သွားလိုက်မိလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ...

"ရသေ့ကြီး ခင်ဗျားကတော့ ကြပ်တွေ သရဲတွေ မဟုတ်ပါဘူးနော်
... ကျုပ်ကို ရသေ့ယောင် ဆောင်ပြီး ဆရာ လာပင့်တာ မဟုတ်ပါဘူး
နော်"

ဟု မေးလိုက်မိရာ ရသေ့ကြီးက ...

"ကြံကြံဖန်ဖန် ဆရာသမားရယ်၊ ခင်ဗျားကလည်း ကျုပ်ကို ကြပ်
တွေ သရဲတွေလို့ များ ထင်နေလို့ လား။ ကျုပ်က မနုဿလူသား ရသေ့
တစ်ပါးပါ။ ဆရာသမားလိုပဲ အမေ့ဗိုက်ထဲမှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ ကိုးလေ
ကျော်နယ် ဆယ်လဝယ်အထိ ပဋိသန္ဓေနေခဲ့ရပြီးမှ မွေးဖွားလာခဲ့ရတာ
ပါ။ အတူတူ သွားနေပြီးတော့ အချင်းချင်း အထင်တွေ လွဲမနေစမ်းပါနဲ့ ။
ကျုပ်က ကြပ်တွေ၊ သရဲတွေကို ကြောက်လို့ ခင်ဗျားကိုများ

နည်းနည်းပါးပါး အားကိုးရမလား အောက်မေ့တယ် ... ခင်ဗျားက ကျုပ်
ထက်တောင် ပိုဆိုးနေသေးပါလား ... ဟိ ... ဟိ ... ဟိ"

ဟု ပြော၍ ရယ် လိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ...

"ဪ ... ရသေ့ကြီးလည်း သရဲကို တကယ်ကြောက်တာပဲနော်"

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်မိပြန်ရာ ရသေ့ကြီးက ...

"ကြောက်တာပေါ့ ဆရာသမားရယ် ... စောစောတုန်းက ခွေးအူသံ
ကို ကြားလိုက်ရစဉ်က များ ဆို ကျုပ်မှာ ကြောက်လွန်းလို့ သမ္ဗုဒ္ဓေဂါ
ထာကိုတောင်မှ အတည့်မရဘဲ ကပြောင်းကပြန်တွေ ရွတ်နေမိတာ။ သ
မ္ဗုဒ္ဓေဂါထာကိုရတဲ့ သရဲတွေများ ဒီနားမှာ ရှိနေလို့ ကတော့ ကျုပ်ကို ကြ
ည့်ပြီး ရယ်ချင်နေမှာ ပဲ"

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ...

"ရသေ့ကြီးက သရဲကို ကြောက်တယ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုသရဲမျိုးကို
ပိုပြီးကြောက်လဲ၊ မဲမဲလုံးလုံးနဲ့ သရဲကြီးမျိုးကို ကြောက်လား၊ ရှည်ရှည်
မျောမျော အရပ်ဆိုးဆိုးနဲ့ ခြောက်လှန့်တတ်တဲ့ သရဲမျိုးကို ကြောက်
လား"

ဟု မေးလိုက်မိရာ ရသေ့ကြီးက ...

"အမယ်လေး ဆရာသမားရယ် ကြောက်ပါတယ်လို့ ဆိုနေမှ မဲမဲလုံး
လုံးနဲ့ သရဲကြီးကို ကြောက်လား၊ ရှည်ရှည်မျောမျောနဲ့ သရဲဆိုးကြီးကို
ကြောက်လားနဲ့ စာမေးပွဲစစ်သလို အသေးစိတ် တွေ အနုစိတ်တွေ မေး
နေပြန်ပါပြီ။ ကြက်သီးတွေ ထလွန်းလို့ ပါဗျာ။ ခဏခဏ
မေးမနေစမ်းပါနဲ့ ။ အေးအေးဆေးဆေး သွားစမ်းပါ"

ဟု ပြန်ပြော လိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ...

"ရသေ့ကြီးက သာသနာပြုလုပ်ငန်းတွေနဲ့ ပုပ္ပားတို့ ၊ စစ်ကိုင်းတောင်တို့ ၊ ဒေးစွန်ပါတို့ ၊ ဇင်းကျိုက်တောင်တို့ တွေမှာ သွားပြီး အဓိဋ္ဌာန်ဝင်တယ်။ သာသနာပြုလုပ်ငန်းတွေကို လုပ်တယ်လည်း ပြောသေးတယ်။ ဒီလောက် ကြောက်နေမှ တော့ ခင်ဗျားရဲ့ သာသနာပြုလုပ်ငန်းတွေ အဓိဋ္ဌာန်တွေ အောင်မြင်ရဲ့ လား။ ခင်ဗျားကို သရဲတွေ၊ ကြပ်တွေက သာသနာပြုလုပ်ငန်းတွေ အဓိဋ္ဌာန်တွေ မဖြစ်မြောက်ရအောင် မခြောက်လှန့်ကြဘူးလား။"

ဟု မေးလိုက်ရာ ရသေ့ကြီးက ...

"အဲဒီလိုမျိုးတွေ ဖြစ်မှာ စိုးလို့ အဆောင်လေးဘာလေး ဆောင်ထားရတယ် ဆရာသမားရဲ့ "

ဟု ပြန်ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ...

"ဘယ်လိုအဆောင်မျိုးတွေကိုများ ဆောင်ထားလို့ လဲ ရသေ့ကြီးရဲ့ ။ အဲဒီအဆောင်က ဘယ်လောက်များ စွမ်းလို့ လဲ။ ဘယ်လို အင်းတွေ၊ လက်ဖွဲ့တွေမို့လဲ"

ဟု မေးလိုက်မိရာ ရသေ့ကြီးက ...

"ကျုပ်က အင်းတွေ၊ လက်ဖွဲ့တွေ မသုံးဘူး ဆရာသမားရဲ့ ၊ မေတ္တာကိုပဲ သုံးတာ။ ဘယ်ရောက်ရောက် မေတ္တာပို့တယ်။ အဲ ... မေတ္တာပို့လို့ မရရင်တော့ ကျုပ်လွယ်အိတ်ထဲမှာ အဆင်သင့်ပါနေတဲ့ လောက်လေးနဲ့ လောက်စာလုံးကို ထုတ်ပြီး ပစ်တော့တာပဲ။ အဲဒီလို ပစ်မှန်းသိတော့လည်း ဘယ်ကောင်မှ ဟုတ်တိပတ်တိ မနှောင့်ယှက်ရဲကြဘူးပေါ့ ဆရာသမားရယ်"

ဟု ပြောပြီး ဟဲဟဲဟဲဟု ရယ် လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ လည်း မေတ္တာပို့လို့ မရတဲ့ ကောင်ကို လောက်လေးကို ထုတ်ပြီး ပစ်တယ်ဆိုသော ရသေ့ကြီးစကားကို ကြားရ၍ တခစ်ခစ်ရယ်ပစ်လိုက်မိလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က ရသေ့ကြီးကို မေးစမ်းကြည့်မိပြန်လေ၏။

"ရသေ့ကြီး အဲဒီလို နယ်လှည့်သွားလာနေတဲ့ ခရီးတလျှောက်မှာ ကိုယ်တိုင်ရော အခြောက်ခံ ရဖူးသလား။ သရဲတွေ၊ ကြပ်တွေကို ကိုယ်တိုင် တွေ့ဖူးသလား"

ဟု မေးလိုက်မိပြန်ရာ ရသေ့ကြီးက ...

"တွေ့ဖူးတာပေါ့ ဆရာသမားရဲ့ ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ တွေက ကျုပ်ကို ကြောက်အောင် လန့်အောင်တော့ မလုပ်ကြပါဘူး။ ကျုပ်ကို မေတ္တာရှိလို့ ဆိုပြီး အတူနေဖို့ လာပြောကြတာ"

ဟု ပြန်ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ...

"မိန်းမတွေလား၊ ယောက်ျားတွေလား"

ဟု မေးလိုက်မိရာ ရသေ့ကြီးက ...

"မိန်းကလေးတွေပဲ ဆရာသမားရဲ့ ဖြူဖြူချောချောလေးတွေ နှစ်ယောက်တောင်မှ ပဲ ညီအစ်မနှစ်ယောက်လို့ ပြောတယ်"

ဟု ပြန်ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ...

"အမယ် ... ရသေ့ကြီးက အသက်သာကြီးတယ်၊ တယ်လည်း စန်းထနေတုန်းပါပဲလား"

ဟု ပြောလိုက်မိရာ ရသေ့ကြီးက ...

"အောင်မလေး မထပါရစေနဲ့ ဆရာသမားရယ်၊ သူတို့ က ကျုပ်ရဲ့ မျ

ကံစိရဲ့မှာ မို့လို့ လှပြနေတာ၊ အတူနေမိလို့ တစ်ရေးတစ်မော နိုးလာရင် ဘီလူးမတွေလို အစွယ်တွေ တငေါငေါနဲ့ ထွက်ချင် ထွက်ပြနေမှာ "

ဟု ပြန်ပြော လိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ...

"အဲဒီလို လုပ်လို့ လည်း ရကြသလား ရသေ့ကြီးရဲ့ "

ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်မိပြန်ရာ ရသေ့ကြီးက ...

"ရပြီလား ဆရာသမားရယ် ... ကျုပ်ရဲ့ အသိ ရသေ့တစ်ယောက်ဆို ဆေးပါကုယူရတဲ့ အထိ တောင် ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီလူက မိန်းမဆုံးလို့ ရသေ့ဝတ်တာလည်း ပါတယ်ဗျ။ မိန်းမဆုံးတော့ ရွာက မုဆိုးမတစ်ယောက်ကိုတောင် သူနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ညှိကြည့်ခဲ့သေးတယ်။ ညှိမရတဲ့ နောက်ဆုံးမှာ မှ ရသေ့ဝတ်သွားတာ။ ရသေ့လည်း ဝတ်ရော တောစပ်က စေတီတစ်ဆူရဲ့ အနီးမှာ တဲကလေးထိုးပြီး နေတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ နေဝင်ရီတရောမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က သူ့ဆီကို ရောက် လာပြီး အတူနေဖို့ အဖော်စပ်တာပေါ့ဗျာ။ ဒီလူကလည်း ရသေ့ဝတ်ချင်တဲ့ စိတ်ကြောင့် ဝတ်နေရတဲ့ လူ မဟုတ်တော့ အဲဒီမိန်းမနဲ့ ပါသွားတာပေါ့။ အဲဒီမိန်းမနဲ့ အတူနေပြီး အိပ်ပျော်သွားလိုက်တာ တစ်ရေးလည်း နိုးရော သင်္ချိုင်းကုန်းထဲက အုတ်ဂူပေါ်မှာ တဲ့ သူမှောက်ရက်ကြီးဖြစ်နေတာ၊ အဲဒါအခါကျမှ သူလန့်ဖျပ်ပြီး ထပြေးလာတာ ကိုယ်မှာ သူဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်တွေ ဘာတွေတောင် ပါမလာခဲ့ဘူးဆိုပဲ"

ဟု ပြောပြီး သူ့စကားကိုသူ သဘောကျကာ တဟဲဟဲ ရယ်နေပြန်လေ၏။

ထိုစဉ် ခပ်ဝေးဝေးမှ ညသန်းခေါင် (၁၂) နာရီ သံချောင်းခေါက်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည် ။ ထို့ကြောင့် ရသေ့ကြီးက ...

"ဆရာသမား ... မြန်မြန်လာပါဗျ (၁၂) နာရီတောင် ထိုးသွားပြီ။ ကြာသပတေးနေ့ဘက်ကို ကူးသွားလိုက်ပြီ။ ဟိုမိန်းမ ကလေးမွေးလောက်ရော့မယ်"

ဟု လှမ်းပြော လိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ...

"မွေးတော့ဘာဖြစ်လဲဗျ။ ကြာသပတေးသမီးကလေး မွေးရင် "မလမြိုင်" လို့ နာမည်တပ် ပေးလိုက်ပြီး ကြာသပတေးသားကလေး မွေးရင် "မောင်လမြိုင်" လို့ နာမည်တပ်ပေးလိုက်တာပေါ့။ ဘာခက်လို့ လဲ အနွတ္တနာမည် ရသွားတာပေါ့။"

ဟု ပြန်ပြောလိုက်ရာ ရသေ့ကြီးက ...

"အဲဒါလောက်တော့ ကျုပ်လည်း သိတာပေါ့ဗျ။ သူတို့ က မဟာဘုတ်နှင့် မွေးနံတိုင်တွေမှာ ကောင်းတဲ့ အလုံးတွေကို ရွေးချင်တယ်။ ပြီးတော့ သယောဒယကျမ်းက စ၊ စေ၊ စော၊ လှ တို့ နှင့် ညှိချင်တယ်။ တစ်ခါ ဆန်းဂိုဏ်းရွေးမယ်၊ ဝုဒ္ဓိ မှန်မမှန်၊ ဗျူပွတ် ကောင်းမကောင်း၊ ယောဇန တည့် မတည့် စိစစ်မယ်။ တဖန် ဝဏ္ဏတွေ၊ ဒြပ်တွေ စိစစ်ပြီး ဓာတ်ဖို ဓာတ်မတွေကို ခွဲခြမ်းမယ်။ ပြီးတော့ ဓာတ်ပူ ဓာတ်အေး အသေးစိတ် သိချင်သေးတယ်။ ပြီးမှ ကမ္ဘာကျော် လက္ခဏာဆရာကြီး ကိုင်ရီရဲ့ နှုမရော်လောဂျီ ဂဏန်းဗေဒနှင့် တွက်ချက်ပြီး ပေါင်းဂဏန်း ကောင်းမကောင်း ပြန်ညှိမယ်။ အားလုံးပြီးတော့မှ အတုလဆရာတော် ခင်ကြီးဖျော်ရဲ့ အင်္ဂဝိဇ္ဇာပညာထဲက အထက်ဆောင်ပန်းတွေ ဖြစ်တဲ့ ပဉ္စပွတ်၊ ဆပွတ်၊ အညွန့်တွေနဲ့ အတည်ပြုဆုံးဖြတ်မယ်"

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ...

"ရသေ့ကြီးကလည်း ဗျာ ဒီလောက်တတ်နေပြီးတော့ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် ပေးလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ညကြီးမင်းကြီးနဲ့ တကူးတက

ဒုက္ခခံပြီး ကျုပ်ကို လာခေါ်နေရသေးတယ်လို့ "

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်မိလေ၏။ ထိုအခါ ရသေ့ကြီးက ...

"သူတို့ ပုံစံကြည့်ရတာ ဆရာသမားပေးတဲ့ နာမည်ကိုမှ အတည်ပြုချင်နေပုံရတယ် ဆရာသမားရဲ့ ... ဒါကြောင့် ဆရာသမားဆီ ကိုပဲ ရွေးပြီး အခေါ်လွှတ်တာပေါ့"

ဟု ပြောလေ၏။

"အခု ရသေ့ကြီးကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်တဲ့ အဲဒီ မိန်းမကြီးကရော လူအစစ် ဟုတ်တာ သေချာရဲ့ လား။ တော်ကြာ သရဲတွေ ကြပ်တွေက လူယောင်ဖန်ဆင်းပြီး ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို လှည့်စားနေဦးမယ် နော်"

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရော ရသေ့ကြီးက ...

"ကျုပ်လည်း အတိအကျ မသိဘူးလေ။ ကျုပ်လည်း မော်လမြိုင်ကို ရောက်ဖူးတာမှ မဟုတ်တာ။ သိချင်းသိရင် ခင်ဗျားပဲ သိရမှာ ပေါ့။ ဒီနားမှာ အိမ်ကြီးကြီးတွေ ရှိမရှိ ဆိုတာကို"

ဟု ပြောသောကြောင့် ကျွန်ုပ်က ...

"အေးဗျာ။ တစ်ခါတလေတော့လည်း ဦးခန္တီဘုရား ရှေ့က ဆိုင်ကယ်တွေ၊ ကားတွေနဲ့ အမှတ်မထင် ဖြတ်ဖူးပါရဲ့ ။ ရသေ့ကြီးပြောတဲ့ အိမ်ကြီးကြီး ရှိမရှိတော့လည်း ကျုပ်လည်း အတိအကျ မပြောတတ်ဘူး"

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်မိလေ၏။

ထိုသို့နဲ့ ပင် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်သည် ကျိုက်သလွံဘုရားမှ တစ်

ဆင့် သာသနာနှစ်ထောင့် ငါးရာ စေတီရှိရာဘက်ကို လမ်းလျှောက်တက် လာပြီး တဖြည်းဖြည်းနှင့် လျှောက်လာခဲ့ရာ ဦးခန္တီဘုရားနားကိုပင် ရောက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်က ...

"ဘယ်မှာ လဲ ရသေ့ကြီးရဲ့ အဲဒီ ကလေးမွေးနေတဲ့ အိမ်"

ဟု မေးလိုက်ရာ ...

"ဒီနားမှာ ပဲလေ ကျုပ်လာတုန်းကတော့ အဲဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ မီးရောင်တွေ လင်းနေတယ်။ ခုတော့ မီးတွေမှောင်နေလို့ မမှတ်မိတာလည်း ဖြစ်မယ်"

ဟု ရသေ့ကြီးက ပြန်၍ ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ...

"ကြပ်တွေ၊ သရဲတွေများ ဖြစ်နေပြီလား မသိဘူး"

ဟု ပြောလိုက်မိလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးသည် ထိုသို့ စကားပြောနေစဉ် မီးမှာ ဖျတ်ခနဲ လာလိုက်သောကြောင့် လမ်းဓာတ်မီးတိုင်များ ပါ လင်းထိန်သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် ရသေ့ကြီးက ...

"ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ... အဲဒီအိမ်ကြီး ... ဟိုမိန်းမကြီးတောင် တံခါးဝမှ ထွက်ပြီးကြိုနေတယ် တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီမိန်းမကြီးပဲ ဆရာသမားကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ"

ဟု အားရဝမ်းသာ ပြော လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးလည်း ခြံတံခါးဝသို့ ထွက်၍ ကြိုနေသော ထိုမိန်းမကြီး၏ နောက်မှ အိမ်ကြီးထဲသို့ လိုက်၍ ဝင်သွား လိုက်လေ

တော့၏။ အိမ်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ ဧည့်ခန်းတစ်နေရာ၌ နေရာပေး
လေ၏။

ထို့နောက် ထိုမိန်းမကြီးက ...

"ညဉ့်နက်နေပြီ။ အိပ်ချင်စိတ် မဝင်ရအောင် စူပါကော်ဖီပူပူလေး
သောက်လိုက်ပါဦး။"

ဟု ပြောကာ ကော်ဖီနှစ်ခွက်ကို ဖျော်၍ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးအား ကမ်း
ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုမိန်းမကြီး ကျွန်ုပ်ထံမှာ ဗေဒင်တွက်ဖူးသ
ည် ဆို၍ ဘယ်အချိန်က ဖြစ်မလဲဟု ထိုမိန်းမကြီး တိုက်သော ကော်ဖီကို
အရသာခံသောက်၍ စဉ်းစားကြည့်သေးရာ စဉ်းစား၍ မရဘဲ ဖြစ်နေ
လေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုမိန်းမကြီးအား တိတိကျကျ မမှတ်မိနိုင်ဘဲ အိပ်မ
က်ထဲကကဲ့သို့ပင် ဝိုးတဝါး ဖြစ်၍ နေလေ၏။

ထိုစဉ် ကလေးမွေးဖွားပေးသော သားဖွားဆရာမများ သည် ဆေးလွ
ယ်အိတ်ကိုယ်စီကို လွယ်လျက် အိမ်နောက်ဖေးမှ ထွက်လာခဲ့ရာ
မော်လမြိုင် သားဖွားသင်တန်းကျောင်းမှာ တာဝန်ကျနေသော သားဖွား
ဆရာမ "မိမြတ်ခင်" နှင့် သူ၏ တပည့်မနှစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။
ထိုသားဖွားဆရာမ မိသားစုများမှာ ကျွန်ုပ်နှင့် မိသားစုသဖွယ် လွန်စွာ
ခင်မင်ရင်းနှီးနေကြသော သူများ လည်း ဖြစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်ကို မြင်လျှင်
မိမြတ်ခင်က ...

"အလို ... ဆရာလည်း ရောက်နေတာပဲ ... ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ဒီ
ကို ရောက်လာနေရတာလဲ ဆရာ"

ဟု တအံ့တဩ မေး လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်က ...

"ကလေးဇာတာကိုဖွဲ့ပြီး အမည်ပေးဖို့ အခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ ရသေ့ကြီး

နဲ့ လိုက်လာခဲ့တာပါ"

ဟု ပြန်ပြော လိုက်လေ၏။ သားဖွားဆရာမ မိမြတ်ခင်နဲ့ သူ၏ တပည့်မတို့ ပြန်သွားပြီး သောအခါ အမျိုးသမီးကြီးက ကလေးမျက်နှာမြင်ပြီး ကုတင်တစ်လုံးပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေသော မိခင် ရှိရာကို ကျွန်ုပ်အား ခေါ်သွား၍ ထိုကလေး မိခင်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။

"ဒါ ... ခုမွေးဖွားတဲ့ တူမတော်ကို အမည်လှလှပေးဖို့ အတွက် ရသေ့ကြီးကို အပင့်ခိုင်းလိုက်တဲ့ ပုရောဟိတ်ကလေးပဲ။ ဆရာအောင်ချစ်မင်းမြတ်လို့ ခေါ်တယ်။ ညီမတော် နာမည်ကတော့ "နန်းဝတီ"လို့ ခေါ်ပါတယ်"

ဟု မိတ်ဆက်ပေး လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ "နန်းဝတီ" ဟု ခေါ်သော ကလေးမိခင်က ကျွန်ုပ်ကို အနည်းငယ်စောင်းငဲ့ကြည့် လိုက်ပြီး ...

"ဪ ... ကျွန်မတို့ ဒီရောက်လာကတည်းက ပုရောဟိတ်ကလေး သတင်းကို ကြားနေရပါ တယ်။ ကျွန်မက ဆရာနာမည်ကို ကြားစက အသက်ကြီးပြီး ပုရောဟိတ်ကြီး ဖြစ်နေလောက်ပြီ ထင်နေတာ။ အခုတော့ ပုရောဟိတ်သားကလေးပဲ ရှိနေသေးတာပဲ" ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပုရောဟိတ်ကလေးဟု အခေါ်ခံလိုက်ရ၍ အနည်းငယ် ဘဝင်မြင့်ချင်သလိုလိုပင် ဖြစ်သွားလိုက်မိလေ၏။

ထို့နောက် ထိုကလေးမိခင်က ...

"ပုရောဟိတ်ကလေး ကျွန်မရဲ့ လက္ခဏာကိုလည်း ဖတ်ပေးပါဦး"

ဟု ပြောပြီး သူ၏ လက် ဖြူဖြူသွယ်သွယ်ကလေးများကို စောင်လွှာ

အတွင်းမှ ထုတ်၍ ပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်က အသင့်ယူလာသော မှန်ဘီလူးကို ထုတ်၍ သေသေချာချာ စစ်ဆေးပြီး "နန်းဝတီ" ဟု ခေါ်သော ကလေးမိခင်၏ လက္ခဏာကို ဤသို့ ဟောပေး လိုက်လေ၏။

"လက္ခဏာရှင်ဟာ ဘဝဟောင်းက ဇာတ်ကြောင်းများကို မေ့လျော့ခြင်းမရှိဘဲ ပြန်ပြီး အမှတ်ရနေတတ်သူ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါကတော့ လက္ခဏာရှင်ရဲ့ ညာဘက်လက်က လက်ခလယ်ကို ဒေါင်လိုက် ထောင်တတ်နေတဲ့ Smriti (သတိ)လို့ ခေါ်တဲ့ အမှတ်အသားက ဖော်ပြနေပါတယ်"

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ကလေးမိခင် နန်းဝတီက ...

"မှန်ပါတယ် ... မှန်ပါတယ် ... ပုရောဟိတ်ကလေး ဟောတာ မှန်ပါတယ်"

ဟု ထောက်ခံ လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က ဆက်လက်၍ ဟောလိုက်ပြန်လေ၏။

"လက္ခဏာရှင်ဟာ အစဉ်သဖြင့် ကုသိုလ်စိတ်များကို ပွားများ နေတတ်သူ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါကတော့ Amala (အမလ)လို့ ခေါ်တဲ့ ညာလက်ရဲ့ လက်သန်းအလယ်ဖျားမှာ ပါတဲ့ ဘဲဥပုံ အဝိုင်းကလေးကြောင့်ပါပဲ"

ထိုအခါ ကလေးမိခင် နန်းဝတီက ...

"မှန်ပါတယ် ... မှန်ပါတယ် ... ကျွန်မဟာ အမြဲတမ်း အလှူဒါနကို စိတ်ဝင်စားနေသူ တစ်ဦးပါ။ အဲဒါကြောင့် ဘယ်လိုအခြေအနေ ဘယ်လိုဘဝကိုပဲရောက်ရောက် ကျွန်မ ကုသိုလ်ပြုဖို့ ရာ စေတီပုထိုးများ ပေါများ ရာဖြစ်တဲ့ မြန်မာပြည်ထဲက မော်လမြိုင်ကို တစ်နည်းနည်း တ

စံမျိုးမျိုးနဲ့ ရောက်အောင်လာခဲ့ရတာပဲ။ အထူးသဖြင့်ကတော့ ဦးခန္တီဘုရားကို အရောက်လာခဲ့ရတာပါပဲ။"

ဟု ထောက်ခံလိုက်ပြန်လေ၏။

"နောက် တစ်ခုက လက္ခဏာရှင်ဟာ ရှားပါးနက်နဲသော မန္တန်များ ရွတ်ဆိုခြင်းမှာ သူမတူအောင် ထူးချွန်သူလို့ အဓိပ္ပာယ်ရနေပါတယ်။ အဲဒီ မန္တန်ကလည်း လိုအပ်လာပါက ရွှေမိုး ငွေမိုးများ ရွာသွန်းဖြိုးစေလောက်အောင် အစွမ်းထက်တဲ့ မန္တန်တွေလို့ သိရပါတယ်။ ဒါကြောင့် လက္ခဏာရှင်ဟာ အရေးကြီး လိုအပ်လာပါက မန္တန်ရွတ်ဆိုတတ်သူ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါကတော့ Manu (မနု)လို့ ခေါ်တဲ့ ဘယ်ဘက် လက်သူကြွယ် အလယ်တည့်တည့်မှာ ပါတဲ့ အစင်းကြောင်းကလေးကြောင့်ပါပဲ။"

ဟု ပြောလိုက်ပြန်သောအခါ "နန်းဝတီ" က ...

"တော်ပါပေတယ် ... တော်ပါပေတယ် ... အားလုံး မှန်ပါတယ် ... ဒီနေ့မနက် စောစောပိုင်းကတောင်မှ ဘုရားဖူးရင်း မြတ်စွာဘုရားကို မန္တန်တွေရွတ်ပြီး ပူဇော်ခဲ့ပါသေးတယ်။"

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ကလေးမိခင် "နန်းဝတီ" ၏ လက္ခဏာ အစင်းကြောင်းများကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လုံလုံလောက်လောက် သေချာစွာ ကြည့်ရှု၍ ဟောပြောပေး လိုက်လေ၏။ ထို့သို့ ဟောပေးလိုက်ပြီးသောအခါ ကလေးမိခင် "နန်းဝတီ" က ...

"ကျေနပ်သွားပြီ ပုရောဟိတ်ကလေး ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်။"

ဟု ပြောပြီး အနားတွင် ရှိနေသော အမျိုးသမီးကြီးကို ...

"မမ ... ပုရောဟိတ်ကလေးကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ချီးမြှင့်လိုက်ပါဦး။ သမီးတော်ကို နာမည်မှ ညံ့ဖို့ ကိုလည်း စီစဉ်ပေးလိုက်ပါ။"

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အမျိုးသမီးကြီးက ...

"ဘာပစ္စည်းကို ချီးမြှင့်လိုက်ရမလဲ"

ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်သောကြောင့် ကလေးမိခင် "နန်းဝတီ" က ...

"ရွှေရည်အပြည့်နဲ့ ပြုလုပ်ထားတဲ့ (OT) အိုတီ လက်စွပ်ကို ချီးမြှင့်လိုက်ပါ။ အဲဒီလက်စွပ် ဟာ ကျန်းမာရေးကိုလည်း ကောင်းစေပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ပုရောဟိတ်ကလေး အမြဲတမ်း ကျန်းမာနေပါစေ"

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

ဤပုံမှာ "မောရမြိုင်" ၏ မိခင် "နန်းဝတီ" မှ ကျွန်ုပ်အား ချီးမြှင့်လိုက်သော လက်စွပ်ပုံ ဖြစ်၏။ ကျန်းမာရေးကောင်းစေသော အဆောင်အဖြစ် ဂမ္ဘီရပညာရှင်များ ၊ ဂန္ဓာရီပညာရှင်များ အသုံးပြုသည် ကိုလည်း တွေ့ဖူးလေ၏။ သောကြာဂြိုဟ် (ခေါ်) ဗီးနပ်စ်ဂြိုဟ်၏ သင်္ကေတအမှတ်တံဆိပ်ဖြစ်ကြောင်း ဗေဒင်ပညာရှင်များ သင်စဉ်က ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာကြီးမှ လည်း ပြောဖူးလေ၏။ စာဖတ်သူများ တွေ့မြင်နိုင်အောင် ဖော်ပြပေးလိုက်ပါ၏။

(စာရေးသူ)

အစ်မဖြစ်သူက ပစ္စည်းများ ထည့်ထားသော ရတနာဘူးထဲမှ လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို ရွေး၍ ကျွန်ုပ်အား ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအမျိုးသမီးပေးသော လက်စွပ်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်၏ ဘယ်ဘက် လက်သူကြွယ်မှာ ဝတ်ကြည့်လိုက်ရာ အတော်ပင် ဖြစ်နေလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် နန်းဝတီ၏ သမီးတော်ကလေးကို အမည်ပေးဖို့ ရန်အတွက် ထိုနေ့၏ ကောဇာ၊ ဂြိုဟ်နေ၊ အံသာ၊ လိတ္တာ တို့ ကို တွက်ချက်၍ စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်တွင် ဇာတာချ၍ ကလေးမွေးဖွားသော နာရီကို မေးပြီး လက်ကြမ်းတပ် လိုက်လေတော့၏။

ထိုသို့ လက်ကြမ်းတပ်လိုက်ပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်က ကလေး၏ ဇာတာကို ကြည့်၍ ...

"အလို ... တူလင်၊ ဓနုရာသီစန်းပါလား၊ ကြာသပတေးသမီးကလေးလည်း ဖြစ်နေပြန်ရာ ဆိုတော့"

ဟု စကားစလိုက်ရာ ရသေ့ကြီးက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ နေ၍ ...

"ဆရာသမား ကြာသပတေးသမီး "မလမြိုင်" လို့ တော့ မလုပ်လိုက်နဲ့ ဦးနော်၊ လှလှပပ ကလေး ရွေးပေးလိုက်စမ်းပါဦး"

ဟု လှမ်း၍ ပြော လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် လည်း သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီး မိခင်ဖြစ်သူ "နန်းဝတီ"နှင့် အနားတွင် ရပ်ပြီး နားထောင်နေသော အမျိုးသမီးကြီးတို့ ကြားလောက်အောင် ကလေး၏ ဇာတာကို ဤသို့ ရွတ်ပြ လိုက်လေတော့၏။

"ဇေယျတု သက္ကရာဇ် ၁၃၆၇ ခုနှစ်ကြွင်း၊ ၂၆၇ ကလိယုတ်၊ ၅၀၀၆ ရဝိဖုဋ္ဌ ဓနုရာသီ ဝေါဟာရမဿ နတ္ထောလပြည့်ကျော် (၁၄) ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့အဝင် သန်းခေါင်ကျော်၊ တူရာသီလင်၊ ဓနုရာသီစန်း တနင်္ဂနွေဟောရက် သောကြာကြွင်း၊ အင်္ဂါနဝင်း လက်စီးနက္ခတ် (၈) လုံး (၂) ပါ

တံ၊ ၅၂ ဃဋီ-၀၀-အနုဃဋီ၊ လင်စီးလျက် ထိုနာရီ၏ တည့်နက္ခတ်သော်
ကား အံသာ (၁၀၀) ၂၂ လိတ္တာ ဖုသျှနက္ခတ် တတိယပါဒ် မွန်းတည့်မတ်
သောအခါ မင်္ဂလာ၌ ဆင်းအင်သင်္ဂရူမဝသည့် သမီးလှရတနာကို မာတာ
မိခင် သန္ဓေစင်သည် မည်တွင် သညာ ခေါ်စရာကား "မောရမြိုင်" အာ
ယုဒီဃာ အသက် (၁၂၀) ကျော် ရှည်စေသော်ဝံ ..."

ကျွန်ုပ်၏ ရွတ်ပြသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကုတင်ပေါ်တွင် လဲ
လျောင်းနေသော မိခင်ဖြစ်သူ နန်းဝတီမှ ယဲ့ယဲ့ကလေး ပြုံးလိုက်ပြီး ...

"ဪ ... 'မောရမြိုင်' တဲ့ လား၊ မှန်ပါတယ်၊ မှန်ပါတယ်။ အမှန်
တော့ ဒီနယ် ဒီမြေဟာ မောရမြေပါပဲ၊ မောရမြေမှာ မွေးတဲ့ သမီးက
လေးကို 'မောရမြိုင်' လို့ အမည်တပ်ပေးလိုက်တာဟာ သိပ်ကို လိုက်ဖက်
လွန်းလှပါတယ်၊ ပုရောဟိတ်ကလေး တော်ပါပေတယ်။ ဒီထက်မက
ဘုန်းတန်ခိုး တွေကြီးပြီး နတ်လူအားလုံးက သောင်းသောင်းဖြဖြ အား
ပေးရလောက်အောင် အောင်မြင်ကျော်ဇော ပါစေ"

ဟု ဆုပေး လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လက္ခဏာဖတ်ခြင်း ကလေးအမည်ပေးခြင်းများ ပြုလုပ်
ပေးပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ် နေထိုင်ရာ ပြည်တော်သာဝင်း တိုက်ခန်းသို့
ပြန်လာခဲ့လေတော့၏။ ရသေ့ကြီးကလည်း ကျွန်ုပ်အား ပြည်တော်သာ
ဝင်း တံခါးပေါက်ထိအောင် ပြန်၍ လိုက်ပို့ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အိမ်
ပေါ်ကို ရောက်သည် နှင့် အိပ်ချင်လွန်းသည် ဖြစ်၍ လွယ်အိတ်ကို စားပွဲ
ပေါ်တင်ကာ အိပ်ရာပေါ် လဲလျောင်း အိပ်စက် လိုက်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် အဘယ်မျှ အိပ်ပျော်သွားသည် မသိ အိပ်ရာမှ နိုးလာ
သောအခါ အပြင်၌ လင်းထိန်နေပြီ ဖြစ်၏။ ညတုန်းက အဖြစ်အပျက်ကို
သတိရလိုက်မိသော်လည်း ရုတ်တရက် အိပ်ရာမှ နိုးနိုးချင်း အိပ်မက်ထဲ

မှာ လိုလို ဝိုးတဝါးဖြစ်၍ နေမိလေ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ လက်ကို ထောင်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဘယ်ဘက်လက်ခလယ်မှာ အဆင်သင့် ဝတ်ဆင်ထားသော (OT) အိုတီ လက်စွပ်ကို ရွှေ့ရောင်တလက်လက်တောက်ကာ တွေ့လိုက်ရလေတော့၏။

အချိန်မှာ တစ်ပတ်ခန့်ကြာသွားပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဟောစာတမ်းကိစ္စ၊ ကလေးအမည် ပေးစာအုပ်ကိစ္စ၊ လုပ်ငန်းအမည်ပေးစာအုပ်ကိစ္စ၊ ဗေဒင်ဟောပြောပေးရခြင်း ကိစ္စများ နှင့် လုံးထွေးနေ၍ "မောရမြိုင်" ဟု ကျွန်ုပ်အမည်ပေးခဲ့သော အိမ်ကြီးကို မရောက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

တစ်နေ့တွင် မတော့ ကျွန်ုပ်သည် ပြည်တော်သာဝင်းမှ နံနက်စောစော လမ်းလျှောက်၍ ဦးခန္တီဘုရားဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲ၌ ဦးခန္တီဘုရားကို ဝင်ဖူးရန်နဲ့ ကျွန်ုပ် အမည်တပ်ပေးခဲ့သော "မောရမြိုင်" ကလေးကို သတင်းဝင်မေးရန် ဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သထုံတံတားလမ်းထောင့်မှ အပေါ်ဈေးကို ချိုးကွေ့တက်သွားပြီး မော်လမြိုင် မီးသတ်ရုံးရှေ့မှ တစ်ဆင့် မော်လမြိုင်ထောင်ဝင်းဘေး မဟာမြတ်မုနိဘုရားလမ်းအတိုင်း တက်လာခဲ့ရာ ကျိုက်သလွံဘုရားကို ရောက်လေ၏။ ကျိုက်သလွံဘုရား ဓာတ်လှေကားရှေ့မှ တစ်ဆင့် ရှေ့ကို ဆက်လျှောက်သွားရာ သာသနာနှစ်ထောင့်ငါးရာ စေတီရှေ့ကို ရောက်ပြန်လေ၏။ သာသနာနှစ်ထောင့်ငါးရာစေတီမှ တစ်ဆင့် ရှေ့ကို လျှောက်လာခဲ့ရာ ဦးခန္တီဘုရားကို ရောက်လာခဲ့လေ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်လက္ခဏာ ဖတ်ပေးခဲ့သော "မောရမြိုင်" ဟု အမည်ပေးခဲ့သော အိမ်ကြီးကိုမူ ရှာ၍ မတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဦးခန္တီဘုရားမှာ တာဝန်ကျနေသော ဂေါပက လူကြီး ဦးဘမောင် ဆိုသူကို သွား၍ မေးကြည့်မိလေ၏။

"ဦးလေး ဒီနားမှာ အိမ်ကြီးကြီး ဘယ်မှာ ရှိလဲ"

"ဒီမှာ အိမ်ကြီးကြီး ဘယ်တုန်းကမှ ရှိမနေခဲ့ဘူး ဆရာလေးရဲ့ "

ဟု ဘုရားဂေါပကလူကြီး ဦးဘမောင်က ပြန်၍ ပြောလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ...

"ရှိတယ်လေ ဦးလေးရယ်၊ တစ်နေ့ကတောင်မှ ကျွန်တော်နဲ့ ရသေ့ကြီးတစ်ပါး အဲဒီအိမ်ကို လာပြီး လက္ခဏာ ဟောပေးခဲ့သေးတယ်။ အဲဒီညမှာ ပဲ သမီးကလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားလို့ အဲဒီ သမီးလေးကို တောင်မှ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် "မောရမြိုင်" လို့ နာမည်မှ ညှိပေးခဲ့သေးတယ်။ ဒီနားမှာ ပဲ"

ဟု ကျွန်ုပ်က အနီးအနားတလျှောက်ကို လှည့်ကြည့်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဂေါပကလူကြီးသည် တစ်ချက်တွေကနဲ ဖြစ်သွားပြီး ...

"ဟာ ဒါဆိုရင် တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ ထင်တယ်"

ဟု ပြန်ပြော လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်က ...

"ဘာများမှားနေလို့ လဲ"

ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်ရာ ဂေါပကလူကြီးက အနည်းငယ် မျက်နှာပျက်သွားပြီး ဤသို့ ပြန်၍ ပြောလေ၏။

"ကျန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးခြောက်ရက်လောက်က ထင်ပါတယ်။ ရသေ့ကြီးတစ်ပါးနှင့် မိန်းမကြီး တစ်ယောက်၊ ကလေးအမေတစ်ယောက် သူကလေးလေးကို ရင်ခွင်မှာ ပိုက်ပြီး ဘုရားလာဖူးသွား တယ်။ သမီးလေးမောရမြိုင်အတွက်ဆိုပြီးတော့လည်း ငွေတွေအားကြီးပဲ

လှူတန်းသွားကြတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လက်ခံထားလိုက်တာ။ ပြီးတော့ အဲဒီကလေးမိခင်ဟာ ဘုရားရှေ့မှာ ထိုင်ပြီး ကလေးကို ရင်ခွင်မှာ ပိုက်ကာ မန္တန်တွေလည်း အများကြီး ရွတ်သွားတယ်။ ဘာမန္တန်တွေမှန်းတော့ မသိဘူး။ ကျုပ်လည်း သူရွတ်တဲ့ မန္တန်မျိုးကို တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး။"

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုဂေါပကလူကြီး ဦးဘမောင်၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်မိရာ ယခုမှ သူတစ်ခုခုကို တွေးပြီး ကြောက်လန့်သွားမိသလို ထင်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲ၌ လည်း ...

ဘယ်လိုမျိုးလဲ ထူးဆန်းလှသည်လား ...

ဟု တွေးပြီး စိတ်ရှုပ်သွားလိုက်မိလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ထိုဂေါပကလူကြီး ဦးဘမောင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး မော်လမြိုင် သားဖွားသင်တန်းကျောင်းရှိရာသို့ ဆက်၍ လျှောက်လာခဲ့ လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲ၌ တပည့် သူနာပြုနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ကိုယ်တိုင် ကလေးလာမွေးပေးသွားသော သူနာပြုသင်တန်းကျောင်းမှ သားဖွားဆရာမ မိမြတ်ခင်နဲ့ သူ၏ တပည့်များကို အကျိုး အကြောင်း ပြောပြရန် ဖြစ်လေသတည်း။

မေတ္တာဓာတ်တွေကို

အထပ်ထပ်အခါခါ ပို့လွှတ်ထားတဲ့

အောင်ချစ်မင်းမြတ်

အိပ်မက် ဥယျာဉ် မြသွေးရည်

"ခေါ်သံကြားလား ... ခေါ်သံကြားလား"

"ဟဲ့ - ပလုတ်တုတ်တောက်တဲ့၊ ကြားလားကြီး"

မနိုင်မနင်း ကုန်းဟစ်လိုက်သည့် ခုနစ်သံချို နှစ်ဆခန့် အသံကြီး၏
ခြောက်လှန့်မှုကြောင့် အဘွားစိန်လက်မှ မုန့်နှစ်လူး ဘူးသီးဖတ်များ ဆီ
ပူအိုးထဲသို့ ကိုးယိုကားယား ခုန်ချသွားလိုက် ကြလေ၏။

"ဟာ အဘွားကလဲ"

ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ထဲ အကြော်တွေ ထည့်ပေးနေသည့် အီးတီက အ
လန့်တကြား ခုန်ရှောင်ရင်း မကျေမနပ်ဖြင့် ရေရွတ်လိုက်သည်။

"ဘာ အဘွားကလဲ လည်း၊ ဟိုမှာ မကြားဘူးလား၊ နင့်ဖအေရဲ့ လိပ်
ခေါင်းထွက်တော့မယ့် အသံကြီးနဲ့ အော်လိုက်တာကိုလေ၊ ကြားရတာ နှ
လုံးတောင် တုန်သွားတယ်"

အဘွားစိန်၏ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ တုံ့ပြန်သံကြောင့် ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်
သွားကြသော ကိုသံခဲတို့ ပန်းရံသမားအုပ်စုနှင့် သံဖြူ ဆိုင်သိမ်းပြီး ပြန်
လာသည့် ဦးကျော်ဇံလှတို့ တဟားဟား အော်ရယ်သွား ကြသလို၊ နတ်ပ
န်းညှိတစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နှင့် သီဟ တစ်ဖြစ်လဲ ပုလဲသီသည် လည်း တခစ်

ခစ် ဖြစ်သွား ခဲ့သည် ။

သို့သော် အီးတီ ဒါတွေကို ဂရုမစိုက်နိုင်။ သူ့အသည်းစွဲ အဆိုကျော်၏ အသံထက်ပင် သာလွန်ပိုကဲစွာ ဟစ်ကြွေးနေသည့် သီချင်းသံ ထွက်ပေါ် လာရာဖက်သို့သာ တလှည့်ကြည့်ကြည့် ဖြစ်နေ၏။

"အဲဒါက ဘာဖြစ်နေတာတဲ့ တုန်း။ နှစ်ရက် သုံးရက်ရှိပြီ၊ ဘယ်အိမ် က အလှူရှိလို့ လဲ၊ မင်္ဂလာဆောင်လား"

အဘွား၏ အမေးကို အီးတီက လိုရင်းတိုရှင်း ဖြေသည် ။

"ကာလာဘိုကြည်"

"ဘာ၊ ဘယ်က ကုလားဘိုကြည်လဲ"

"ဘကြီး မောင်မြိုင်အိမ်က"

"မောင်မြိုင်အိမ်မှာ ဘာလုပ်နေတာတုန်း"

"ကာလာဘိုကြည်"

"တယ် ... လေ"

တစ်ခွန်းတည်းသော စကားမှာ လုံးချာလည်နေကြသော မြေးအဘွားကိုကြည့်ကာ ရယ်မောရင်း အကြော်လာဝယ်နေသည့် နီလာ က သူပြောတတ်သလို ရှင်းပြလိုက်သည် ။

"ကာရာအိုကေတဲ့ အဘွားစိန်ရေ၊ ဦးလေးမောင်မြိုင်တို့ ဗွီဒီယိုရုံမှာ လေ။ သူတို့ ပေးတဲ့ စာအုပ်ထဲက ကိုယ်ဆိုချင်တဲ့ သီချင်းနာမည်ရွေးပြီး ပြောလိုက်။ ဗွီဒီယိုပေါ်မှာ ပေါ်လာတဲ့ သရုပ်ဖော် ပုံတွေ အောက်က သီချင်းစာသားကို ကြည့်ပြီး တီးလုံးအလိုက်ဆိုရတဲ့ သီချင်းစက်ပေါ့။ တစ်ပုဒ် နှစ်ဆယ်နဲ့ ကျွန်မတောင် သွားဆိုသေးတယ်"

"ဪ" ... ဟု အဘွားစိန်က အံ့ဩရင်းတန်းလန်း ခေါင်းထဲသို့ အရေးကြီးကိစ္စတစ်ရပ် တပ်လှန့်လိုက်သည် ထင်။

"ဟဲ့ အီးတီ၊ နင် ညစာစားပြီး ပျောက်ပျောက်သွားတာ အဲဒီကို သွားတာလား"

နာမည်နဲ့ လိုက်ဖက်စွာ ရှုံ့တွသောမျက်နှာပေါ်က ပြူးကျယ်ကျယ် မျက်လုံးအစုံကို အီးတီ ပေကလပ်၊ ပေကလပ်လုပ်ရင်း ရှေ့ရေးကို ကြိုတွေးမိဟန်ဖြင့် အဖြေပေးရန် တုံ့ဆိုင်းနေဆဲ အဘွားလက်ဆစ်က သူ့ခေါင်းပေါ် ဒေါက်ကနဲကျလာကာ ...

"ဟင် အကြော်ဖိုးပိုက်ဆံတွေ နှိုက်ပြီး တစ်ပုဒ်နှစ်ဆယ်နဲ့ နင်သွားသွားဆိုတယ်ပေါ့။ နေ့ပြန်တိုးပေးဖို့ မပြည့်ရင် နောက်နေ့ ဈေးရောင်းဖို့၊ ထမင်းစားဖို့ နှင့် ဘယ်ပထွေးက လာပေးမှာ လဲဟဲ့။ တယ် ... လေ"

ပူကနဲဖြစ်သွားသော ဂျီစောင်းကို လက်ဖနောင့်ဖြင့် အသာဖိပွတ်ရင်း အီးတီက မပွင့်တပွင့် ပြန်ပြောသည်။

"ငါးကျပ်စီ စပ်ဆိုတာများ "

"တစ်ပြားမှ ထိမယ်မကြံနဲ့ "

တစ်နေ့တာလုံး ခွန်အားသုံး၍ ရုန်းကန်ပင်ပန်းခဲ့သမျှ ယခုလို ညဦးညချမ်းလေးမှာ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ အများအားဖြင့်တော့ အရက်ဖြူဆိုင်၊ ဗီဒီယိုရုံများ ၌ အပန်းဖြေနေကျ လက်လုပ်လက်စားတို့ ၏ ဤရပ်

ကွက်ကလေးမှာ ယခင်က ကြားရုံသာကြားဖူးသည့် ကာရာအိုကေ ဆိုသော စိတ်ဝင်စားဖွယ် အသစ်တစ်ရပ် ရောက်ရှိလို့ လာခဲ့ပြီ။

တကယ် ဆိုမည့်သူတွေရော စိတ်ဝင်စားစွာ အားပေးမည့်သူများ ပါဦးမောင်မြိုင်၏ ထရံကာ သက်ကယ်မိုး ဗွီဒီယိုရုံစုတ်ကြီးထဲမှာ ပြည့်ကျပ်နေချေတော့၏။

ဗွီဒီယိုက တစ်နာရီခွဲလောက်ပြမှ တစ်ယောက်တစ်ဆယ်။ ကာရာအိုကေကဖြင့် ငါးမိနစ်ခန့် ပင် တစ်ယောက်နှစ်ဆယ်။ အသစ်အဆန်းပေမို့လား မသိ။ ဆိုချင်သူတွေက ဝိုင်းဝိုင်းလည်လျက်။ အမည်နဲ့ လိုက်အောင်အိုကေပါဘိ။ အကြံဉာဏ်ပေးလာသည့် မြို့ထဲက တူတော်မောင်ကိုပင် နောက်ကျပြီး ပေးရကောင်းလေလားလို့ ဦးမောင်မြိုင်က အပြစ်တင်လိုက်ချင်သေး။ ယခုပင် ကြည့်။

"ဦးလေး ကျွန်တော် နှစ်ပုဒ်"

"ကျွန်မက တစ်ပုဒ်နော်"

"ရော့ဗျို့ ငါးပုဒ်စာ"

သည် အထဲ တီဗွီရှိသည့် အိမ်များ ၌ ဆိုကြမယ်၊ ပျော်ကြမယ် ကဏ္ဍများ ၊ သီချင်းပြိုင်ပွဲများ နဲ့ လည်းကောင်း၊ ဗွီဒီယိုရုံတွေမှာ ဇာတ်လမ်းမပြခင် ဖွင့်ပေးထားတတ်သည့် နိုင်ငံခြားသီချင်းခွေများ နဲ့ လည်းကောင်း ကျွမ်းဝင်ပြီးဖြစ်ကြသော အင်္ကျီဟပြ ဘောင်းဘီကွဲ့၊ နှပ်တွဲလဲနှင့် အနာဂတ်၏ အဆိုကျော် အလောင်းအလျာလေးများကလည်း မမြင်နိုင်သေးသည့် သူတို့ ၏ အိပ်မက်ဦးကို မက်ဖူးဖို့ အရေး ခဲခဲကုပ်ကုပ် အားထုတ် ကြိုးစားလျက်ရှိချေ၏။

"ငါးကျပ် စိုက်ပေးထားပါကွာ"

မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ပြောနေသော အီးတီကိုကြည့်ကာ သိန်းဌေးက
စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် ခြေထောက်မှ ဝဲခြောက်များကို တစ်မြင်းမြင်း ကုတ်ရင်း
...

"ငါ့မှာ လည်း မနက်ကတည်းက အစ်ကိုနဲ့ ပလတ်စတစ်လိုက်ကော
က်လို့၊ မုန့်ဖိုးရထားတဲ့ တစ်ဆယ်ပဲ ရှိတာ"

"လုပ်ပါကွာ၊ ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်"

သံပုံးစုတ်၊ ဇလုံစုတ်တွေကို ဒရမ်ခေါက်ရင်း ဖျော်ရည်နှင့် ဘီယာဘူး
ခွံများကို မိုက်လုပ်ရင်း ဆိုတီးနေကျ ဝိုင်းတော်သားလည်း ဖြစ်၊ ကာရာ
အိုကေမှာ စုပေါင်း စပ်ပေါင်းဆိုနေကျလည်း ဖြစ်သည့် သူငယ်ချင်း၏
အခက်အခဲကို ကူညီဖြေရှင်းပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သော ဘိုချိုက ညီဖြစ်
သူ ဖိုးငိုကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး ...

"နွေလည်က အိုင်ပက်လို့ ရတဲ့ ငါးတွေ ပြန်ရောင်းတာ နှစ်ရာကျော်
ရလို့ အမေက တို့ ကို ဆယ့်ငါးကျပ်စီ ပေးထားတာ ငါးကျပ်လောက်
တော့ ပိုသေးတယ်။ ညီလေးရေ အီးတီလည်း ဆိုပါစေကွာနော်"

ဖိုးငိုက နှပ်တစ်ချက် ရှုံ့၍ စဉ်းစားနေဆဲမှာ ပင် ဘိုချိုက သူ့အဆိုပြု
ချက်ကို သူ့ဘာသာသူ အတည်ပြုလိုက်ပြီး ...

"ဘာဆိုကြမလဲ"

ဟု မေးလိုက်သည်။

"ဇော်ဝင်းထွဋ်ကွာ"

"ဟင့်အင်း လေးဖြူ"

"ယင်ဂိုကွာ ယင်ဂို။ တောင်ပံပါရင် ... မင်းဆီကို ... ဝုတ် ... ဟို"

ထို့နောက် လူကြီးတွေကြားက အတင်းတိုးဝှေ့ကာ ...

"ဘကြီး၊ ဘကြီး ကျွန်တော်တို့ တစ်ပုဒ်တည်းပါနော် ဘကြီး"

အသံစူးစူးလေးများ ဖြင့် မရပ်မနားအော်ရင်း ပေတူးပိန်မဲနေသော လက်ကလေးများ နဲ့ ပိုက်ဆံနွမ်းနွမ်းလေးတွေကို ကိုင်ကာ အတင်းထိုး ပေးနေသည့် ဘိုချိုတို့ ကလေးတစ်စုကို မျက်မှောင် ကုတ်ကြည့်ကာ ဦးမောင်မြိုင် သနားစိတ်ဝင်သွားလေ၍ လား၊ မျက်စိနောက် သက်သာလို၍ လား မသိ။

"ကဲ ... ကဲ ... ဒီကောင်တွေ အရင်ရှင်းလိုက်ဦးမယ်။ မြန်မြန်ဆိုကြ"

သို့သော် အီးတီတို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြသော သီချင်းများကိုမူ ရှာဖွေ ရစ်ပေးခြင်းမပြုဘဲ အသင့်ရှိနေသော သီချင်းကိုပင် ပြီးစလွယ် ဖွင့်ပေးလိုက်သည် ။ "ဒါပဲဆို၊ မဆိုချင်ပြန်ကြ" ဟု အမိန့်ချတော့ ကလေးများ အထွန့်မတက်ရဲကြဘဲ ဦးမောင်မြိုင် အလွန်ကြိုက် သဖြင့် မကြာခဏ ဖွင့်တတ်သောကြောင့် နားရည်ဝနေကြသည့် ခေတ်ဟောင်း သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုသာ လက်ခံလိုက်ကြရလေ၏။

စာလုံးကို တစ်လုံးချင်း ပေါင်းဖတ်မှ ရသော သူတို့ အုပ်စုကဖြင့် စာသားမကြည့်ဘဲ ဆိုတတ်သလို ဆိုလိုက်ကြသည် သာ။ သည် ကြားထဲ ...

"နာ အရင်ချို့မှာ "

ဟု ပြောသော စကားမဝီချင်သေးသည့် ဖိုးငိုကို အငယ်ဆုံးမို့ အမြဲ ဦးစားပေးကြရသေးသည် ။ ဖိုးငိုက ဘာရယ်ညာရယ်မသိ။ သူ့လက်ထဲ မိုက်ရောက်၍ တီးလုံးသံ ကြားလိုက်ရသည် နှင့် စွတ်အော်တော့သည် ။

"ဘာဝကို ... ပိုတင်ပြကာ ... ထိဂရီးလေးများ လို ... လူတွေရင် အူကာ အဲ့ကာ ... ရေးနဲ့ ခင်ပို"

ဖိုးငို ဟစ်၍ ကောင်းဆဲ။ ဘိုချိုက မိုက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူကာ ...

"ခင့်ကို ... ချစ်ကြိုးတွေ သွယ်ကာ ရစ်ကာ ... မေတ္တာစစ်နဲ့ ဆို ... ရှောင်ချင်သလို ... ရှားချင်သလို ... ပင်စိမ်းပင်ကြီး ရယ် ... မူကပို"

ပေးတော့ကွာဆိုတော့ အီးတီနှင့် သိန်းဌေးတို့ က ဘိုချိုလက်မှ မိုက်ကို ပြိုင်လုရာ သိန်းဌေးလက်သို့ ပါသွားပြီး ...

"ဟန်ဆောင်ကာ မူပို ... ရုန်းတော်မူနဲ့ ပျို ..."

အကျအန ဟဲနေဆဲမှာ ပင် ဆိုချင်လှပြီဖြစ်သည့် အီးတီက မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ သိန်းဌေး လက်ထဲက မိုက်ဆီ ခေါင်းထိုးကပ်ကာ အားရပါးရ အော်ဆိုပစ်လိုက်တော့သည်။ ။

"မန္တလေးမြို့ကို လက်ဆိပ်တိုးရင် ညှိုးမှာ စိုးရသကို"

"ကဲ ... ကဲ ... သံဒုတ် ဘယ်မလဲ၊ သံဒုတ် မင်းအလှည့်"

"လာပြီဗျို့"

စာရင်းပေးပြီးကတည်းက တမင်ပင် အနောက်ဘက်မှာ သွားရပ်နေရာမှ တစ်လှမ်းချင်း ရှေ့ဘက်သို့ ထွက်လာသည်။ ။

နွေခင်းဘက် မဆလဖျော်စဉ်က ဘိလပ်မြေအစအနတွေ မစင်ချင်သေးသည့် အသားပြာပြာမှာ ပါးကွက်ဝါတာတာနဲ့ ။ နဂိုက နီကျင်ခြောက်သွေ့ ဆံကေသာ ဖွာတာတာနှင့်။ ဖောဒိန်းမိတ်ရယ်လို့ ဂုဏ်ယူနိုင်သည့် ဖျာပုံထည် စပို့ရှပ် ဘောင်းဘီရှည်တို့ ဖြင့် အဆိုတော်လောင်း က ကောင်းကောင်း သားနားလို့ နေချေပြီ။

သီချင်းသံစဉ်လေးတွေကို နှစ်ခြိုက်ရုံမက ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သီဆို

ဖျော်ဖြေရသည့် သီချင်း သည် ဘဝကို သူ မက်မောလှသည် ။ သို့သော် အိမ်ရှိ လူကုန် အလုပ်လုပ်မှ ထမင်းဝအောင် စားကြရသည့် ဘဝမှာ ကိုယ်ပိုင်ကက်ဆက်လေး တစ်လုံးမျှပင်လျှင် သူတို့ အိမ်၌ မရှိခဲ့။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သူများ အိမ်မှာ နားထောင်ရင်း လိုက်ညည်းရင်း သူ့လိပ်ပြာက ကက်ဆက်ထဲက သို့မဟုတ် စင်ထက်က အဆိုတော်ထံမှာ ဝဲပျံ့ပူးကပ်ခဲ့ရသည် ကား အကြိမ်များ စွာ။

ယခုတော့ သူ လက်တွေ့အကောင်အထည် ဖော်တော့မည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် နှစ်ဆယ်တန် အိပ်မက်ကလေးတွေကို လွတ်လပ်တပ်မက်စွာ မက်လိုက်တော့မည်လေ။

"ငါဟာ ရွက်လွင့် ... ငါဟာ ရွက်လွင့်"

စောင်းဘောက်မှ ထွက်လာစ တုန်အက်အက် သူ့အသံကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းဆိုရင်း ကိုယ့်အသံမှာ ကိုယ်ကြည်နူးလာကာ အားမာန်တွေလည်း တက်ကြွလာသည် ။

"ကိုယ့်အိမ်သို့ ... တစ်ခေါက်ပြန်ဖို့ ... မင်းနဲ့ နီးဖို့ ... လှိုင်းလေဖြတ်လို့ "

ဖျာပေါ် ငုတ်တုတ်နှင့် နောက်ဘက်ရပ်ကြည့် ပရိသတ်အချို့က လိုက်ဆိုလာကြတော့ ပိုမို ပျော်ရွှင်ကာ မြိုင်ဆိုင်လာသည် ။

"ပင်လယ်ဖြတ်ကာ ... ရွက်လွင့်ခြင်း ..."

တက်ညီလက်ညီ ပညာသားအပြည့် တီးခတ်နေကြသည့် အင်ပါယာဝိုင်းတော်သားများ အလယ်ကို သူ ရောက်ရှိသွားခဲ့ပြီ။ သူ ရူးသွပ်စွာ နှစ်သက်သော အဆိုတော်သည် သူကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေလေပြီ။ ဈာန်ဝင်သွားသည် နှင့်အမျှ ဟန်အပြည့် မာန်အပြည့်ဖြင့် မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ကာ ဆံပ

င်ကိုလည်း ဖွားကနဲ၊ ဖွားကနဲဖြစ်အောင် ခါလျက် လက်သီးတစ်ဖက်ကို လည်း တင်းတင်းဆုပ် လျက်၊ ခြေစုံကိုလည်း ကွလျက်၊ လည်ချောင်းကြောတို့ သည် လည်း အပြိုင်းပြိုင်း ထောင်လျက်။

‘ကိုယ်ပျံသန်းရင်း ... ကိုယ်ပျံသန်းရင်း’

သူနှင့်အတူ လွတ်လပ်စွာ ပျံသန်းကြရင်း ထက်နာတိုင်းအောင် အသံကုန် ဝိုင်းဟစ်နေကြချိန် မှာ တော့ ဦးမောင်မြိုင်သမီး လှလှစိန်တစ်ယောက် ခြောက်လသားငယ်၏ ရင်ကို အသာဖိကာ လမ်းထိပ်ရှိ ယောက္ခမအိမ်သို့ ခြေကုန်သုတ်ရလေတော့သည်။

ဇော်ဝင်းဒုတ်ကွ၊ ဇော်ဝင်းဒုတ်ရယ်လို့ တစ်ခဲနက် ဩဘာပေးပြီးသည့် နောက်တွင် ကား ...

"ဦးရေ ... ဦး ... သို့အလှည့်နော် ... သို့အလှည့်"

ပြာဩဩအသံကို ပျော့ပျောင်းစေလျက်၊ ထောင်မောင်းသော ခန္ဓာကိုယ်ကို နွဲ့နှောင်းစေကာ မူနွဲ့နွဲ့ ပြောနေသူလေးကို ဦးမောင်မြိုင်က မျက်စောင်းခဲ့ကြည့်ရင်း ...

"ဒါကလည်း တစ်မှောင့်၊ ဘာတုန်း၊ နတ်သီချင်းတွေ မပါဘူး"

"ဟာ မဟုတ်ပါဘူး ဦးကလဲ၊ စတော်ဘယ်ရီ ချစ်သည်းရှင်"

"ဒုက္ခပါပဲ။ ဆို ... ဆို မြန်မြန်"

"စုံတွဲဆိုရမှာ ... ဘယ်သူလိုက်ဆိုပေးမှာ လဲ"

"သူနဲ့ ဆို ... သူနဲ့ ဆို"

ဟု ယောက်ျားလေးတွေ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လက်ညှိုးထိုး

ဂျောက်ချနေခိုက် တစ်ယောက်က ...

"ဦးလေး မောင်မြိုင်နဲ့ ပဲ ဆိုလိုက်ပေါ့"

အုန်းကနဲ ဝိုင်းရယ်ကြဆဲ ဦးမောင်မြိုင်က စိတ်တိုတိုဖြင့် ...

"ငါနော် ဆဲလိုက်ရ ကဲ ... ကဲ ဟဲ့ကောင်မ အဲလေ ဟဲ့ကောင် နင့်ဟာ နင် တစ်ယောက်တည်း ဆို၊ မဆိုချင်လည်း ကြွ၊ နောက်လူတွေ ရှိသေး တယ်"

သည် လိုနဲ့ ပုလဲသီ၏ ဂီတကဏ္ဍကျရောက်လို့ လာချေ၏။

"စတော်ဘယ်ရီ ... ချယ်ရီရောရင် ... တော်တန်ရုံလူပင်"

အသံဩဩကြီးကို နှာခေါင်းသံလေးဖြစ်အောင် ဖန်တီး၍ တုန်ခါစွာ ထွက်ပေါ်လာသည့် သီချင်းသံနှင့်အတူ ...

"ဟင်း ဝဋ်ကြွေးပဲ"

"တော်ပါတော့"

"တော်နိုင်ပါဘူး" ဟု ပုလဲသီဆိုကာ ဂီတာသံစဉ်နှင့် သီချင်းလေး တွေကို အင်မတန်မြတ်နိုး တတ်သည့် လူသားတစ်ဦးပါပဲ။ မည်သူကမှ လက်မခံ မြေတောင်မြှောက်မပေးကြလေသဖြင့် နတ်ကတော် ဒေါ်မြင့် တို့ အဖွဲ့ထဲရောက်ကာ နတ်သီချင်းတွေဆိုရင်း ကရင်း ဝါသနာ ဘာဂီဆ က်တိုင်း မိစေခဲ့ရတာကလား။

"ဘုံကမ္ဘာ ... ခုနစ်ဆင့်အမြင့်ကို မြင်ယောင်သလိုလိုပင်"

ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက တွေ့ရာလူတွေ သီချင်းဆိုခိုင်းတိုင်း အဆို တင်မက အမူအရာ အပြည့်ဖြင့် နှစ်ခြိုက်ခုံမင်စွာ ဆိုပြခဲ့သည် ချည်း။ သို့သော် အမျိုးသမီးသီချင်းနှင့် မိန်းကလေးအမူအရာတွေချည်းမို့ အပြစ်

လို့ ဆိုပြီး အဖေစိတ်တိုတိုဖြင့် ရိုက်ခဲ့သည် များ တော့ ရှိခဲ့သပေါ့။

"တော် ... တော်တော့ဗျို့ ... တော် ... တော်တော့ဗျို့"

ပါးစပ်ကို လက်နှစ်ဖက်ကာ၍ အော်လံသဖွယ်လုပ်ပြီး လှောင်သူတွေ က လှောင်နေကြသော် ငြား ဂရုမပြုအား မိန်းကလေးဆိုရသည့် အပိုဒ် ကို ပိုအာတွေ့ကာ ခွဲခွဲပျစ်ပျစ် ဆိုလို့ ကောင်းလှသည် ။

"စေတနာကို ... သိတတ်ခဲ့ရင်၊ တော်ပါပြီ ရှင်ရယ်"

လိုင်နာပြည့် ညှို့မျက်ဝန်းက ကာလသားတွေဖက် ဝေ့ဝေ့သွားတတ် သေးသမို့၊ တစ်ယောက် ယောက်က စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် ကြော်ငြာထဲ က အသံလေးနှင့် တူအောင်လုပ်ကာ အော်ချလိုက် သည် မှာ ...

"ဟောဒီက အေအိုင်ဒီအက် (စ်)"

သည် လိုနဲ့ ထိုတစ်ယောက် မြို့မေတ္တာခံယူအပြီး၊ ဦးလေးမောင်မြိုင် က နောက်အဆိုကျော် တစ်ယောက် အမည်ကြောငြာအံ့ဆဲဆဲ။

"ဟေ့မောင်မြိုင်၊ ငါဆိုမယ်ကွာ"

ဦးမောင်မြိုင်၏ ငယ်သူငယ်ချင်းကြီး ဦးကျော်ဇံလှ "ထူးလည်း ထူး တယ် မူးလည်း မူးတယ် တို့ ဘကြီးကျော်" ဟူသော တစ်စုံတစ်ယောက် ၏ သီချင်းသံအုပ်အုပ်မှာ ကြိတ်ရယ်ကြဆဲ၊ ဘကြီးက စက်နားသို့ ရောက် လာခဲ့ပြီ။ ဦးမောင်မြိုင်က စိတ်ညစ်နေသော မျက်နှာကြီးဖြင့်။

"မင်းဆိုတတ်တဲ့ သီချင်း မပါဘူးကွ"

"ပါပါ မပါပါ ငါ့ဘာသာငါဆိုချင်တာ ဆိုမယ်"

ပြောပြောဆိုဆို မခွဲတရို့လေးရပ်နေသော ပုလဲသီဘက်မှ မိုက်ကိုဇက်ကနဲ ဆွဲယူလိုက်ပြီး အတီးမပါ ဗလာသက်သက်ပင် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ရွေးထုတ်တင်ဆက်လေတော့၏။

"အဟမ်း ... အဟမ်း၊ ပန်းကလေးလို ... လှနေတာပဲ ... အဟမ်းကြည့်ချင်သည် "

အလဲ့။ ဆိုးသေးပါဘူး ငါ့အသံ။ သို့ကြောင့်မို့လည်း တစ်ချိန်တစ်ခါတုန်းက ဂီတပဒေသာ၊ ဂီတဆည်းတာ၊ စင်မြင့်ထက်များမှာ တိုက်ပုံဖြူပိုးပုဆိုးလေးဝတ်ကာ ရခိုင်သံဝဲဝဲနှင့် အဆိုတော် ကျော်ဇံလှလေးရယ်လို့ အောင်မြင်ထင်ရှားခဲ့သည့် ဘဝကို တခမ်းတနား စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးသည်ပဲ။

တ ိုးဝ ိုးင ိုးခေ ိုးဆေ ိုးထ ိုးမ ၊ အောက်ခြေသိမ်း ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရင်း ပညာယူခဲ့ရသည့် ကာလ၊ ပညာသာမက ယမကာမှီဝဲတတ်တာလေးပါ အဆစ်ရလိုက်သေး။ ရေဒီယိုမှ လွှင့်ခွင့်ရကာ နီး အထိ ကြိုးပမ်းခဲ့ကြလေသော သူတို့ ဝိုင်းကလေးမှာ ဤခရီးနီးကာမှ ဝိုင်းခေါင်းဆောင်က ကားတိုက်မိ၍ ဆေးရုံရောက်၊ ယောက်ျားနောက်ကောက်ကနဲ လိုက်ပြေးသူကပြေး၊ သူကိုယ်တိုင် လည်း အဖေဆုံးသဖြင့် အိမ်ပြန်ရနဲ့ သူတို့ အိပ်မက်ကလေး လေနှင့်အတူ လွင့်ပါးဝေးကွာခဲ့ကြရလေ သည် ။ ခုတော့လည်း ဝမ်းသမုဒ္ဒရာအတွက် သံဖြူဆိုင်လေးမှာ ပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြုံတုန်း ကြုံခိုက် ကလေးမှာ တော့။

"ပန်းကလေးလို ... ညှိုးမှာ ကိုလည်း ... စိုးရိမ်မိသည် ... မခန့်နှမ်း
ဆီ ... မခန့်နှမ်း ... ဆီ ..."

"ဌူး တော်ပါသေးတယ်၊ မြန်မြန်ပြန်သွားပေလို့ ။ ကဲ နောက်တစ်
ယောက်က နီလာ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး၊ ခွင့်လွှတ်နော် ... မြန်မြန်"

"ဟမ် ဘာဖြစ်လို့ တုန်း"

အဆက်အစပ်မရှိ ခွင့်လွှတ်ခိုင်းနေသည့် ဖျာပရိသတ်ရှေ့နားက နီ
လာကို လှည့်ကြည့်ကာ ဦးမောင်မြိုင်က အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် ပြန်မေး
လိုက်သည် ။

"ဟေမာနေဝင်းရဲ့ ခွင့်လွှတ်နော် သီချင်းကို ပြောတာ ဦးလေးရဲ့ ၊ က
လေးနှစ်ယောက်ကို သူ့ဖအေနဲ့ ထားခဲ့ရလို့ မြန်မြန်ဆိုပြီး ပြန်ရမှာ "

နီလာက ယခင်ရပ်ကွက်ဝိုင်းမှာ ဆိုဖူးသူမို့ ကာရာအိုကေမှာ လည်း
အလွယ်တကူ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဆိုနိုင်လေသည် ။ တစ်ယောက်စီဆိုဖို့ မရဲကြသေး
သော နွယ်နွယ်နှင့် ကြည်မာတို့ က နီလာနဲ့ အတူ လိုက်ဆိုရန်၊ ဘေးတစ်
ဖက်တစ်ချက်မှာ ကပ်ထိုင်နေကြသည် ။

"ရပ်ဆိုကြပါဖို့"

ပရိသတ်က ပွဲတောင်းနေကြသော်လည်း နီလာက နွယ်နွယ်တို့ ကို ငဲ့

၍ ထိုင်လျက်ပင် ဆိုရန် မိုက်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ။

ထိုစဉ် အခိုက်မှာ ပင် လှပသော ရှုခင်းနောက်ခံနှင့် သာယာသော အဝင်တီးလုံးလေး ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြီ။

"သိပ်ချစ်တတ်တဲ့ ကိုကိုမို့လေ၊ ဒီလို ဆိုးမိတာပါ"

ချိုလွင့်ငြိမ့်ညောင်းဆဲ ကိုယ့်အသံလေးနှင့်အတူ ဂီတစမ်းရေအလျဉ်မှာ နီလာ၏ ဂီတဝိညာဉ် လေး စီးမျော လိုက်ပါသွားခဲ့ပြီ။

"သဘောကောင်းလွန်းတဲ့ ... ကိုကိုမို့လည်း ... ဒီလို နွဲ့လိုက်မိတာ"

လက်လုပ်လက်စား ဂီတဝါသနာရှင်တစ်စု စုစည်းမိကြသည့် မစုံမလင် အပျော်တမ်း တီးဝိုင်းလေးနှင့်အတူ အလှူမင်္ဂလာဆောင်တို့ မှာ နီလာက အဆိုတော်ကလေးအဖြစ် လူသိများ ခဲ့ သည် ။

အသံရော လူပါလှသည့် ဤမိန်းကလေးကား ရပ်ကွက်ကြယ်ပွင့် ကလေးဘဝမှ သည် တစ်နိုင်ငံလုံး၊ အို ဖြစ်နိုင်လျှင် ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလုံးတိုင် ဂီတအလင်းဖြာဝေ ဖြန့်ကျက်လေမည့် ဂီတ ငွေလမင်းကြီးဘဝထိ မျှော်လင့် ရည်မှန်းခဲ့ဖူးသည် ဆိုလျှင် ရယ်မောချင်ကြလေမည်လား။

လက်တွေ့ဘဝမှာ တော့ ဇီးထုတ်သမလေး၏ ဖူးစာနတ်ရှင်က ချစ်သူလက်သမားနှင့် အလျင် အမြန် ပေါင်းဖက်ပေးခဲ့သမို့ ရတနာလေးနှစ်ယောက်ပင် အဖတ်တင်ခဲ့ပြီ။ သို့သော် ဘယ်ဘဝ၊ ဘယ်အခြေအနေရောက်ရောက် သီချင်းငယ်ချစ်ကိုဖြင့် နီလာက ဘယ်သောအခါမှ မေ့လို့မရနိုင်ခဲ့။

"ခွင့်လွှတ်နော် ... သဘာဝမိန်းကလေးစိတ်မှာ ... တစ်ရံတစ်ခါ ဆိုးမိတာ နွဲ့မိတာလေးများ "

ဘေးနားက တိုးတိုးလိုက်ဆိုနေကြသည့် နွယ်နွယ်နှင့် ကြည်မာကို

ရော အားလုံးကိုပါ မေ့ကာ မီးဆလိုက်ရောင်စုံ မီးပွင့်အဖုံဖုံ မီးဖြာအလွှာ
လွှာဖြင့် ခမ်းနားလှပနေသည့် စင်မြင့်ထက်မှာ ဟေမာနေဝင်းအစား နီ
လာမောင်ပိန် (အဖေ့နာမည်က ဦးပိန်လေ)ရယ်လို့ ခေတ္တဝင်စားလိုက်ဦး
မည်။

"ကိုကို ရင်နာစေအောင်၊ စိတ်ထိခိုက်မိအောင်၊ စေတနာရည်ရွယ်ချက်မျိုး ... မထားရက်ခဲ့ပါ ..."

ထိုစဉ် ...

"ဟိတ် ... နီလာ"

မာကျောပြတ်သားလှသော အသံထွက်ပေါ်လာရာ ရုံပေါက်ဝဆီသို့ အားလုံးလှည့်ကြသော် လည်း နီလာကဖြင့် မကြားမမြင်။

"အသည်းစွဲချစ်တဲ့ ... ကိုကိုမို့လေ ... ဒီလို ဆိုးမိတာပါ"

စင်မြင့်ပွဲများ တွင် သာမက တီဗွီဖန်သားပြင်မှ လည်း အနုပညာချို့သံသာ ချစ်စဖွယ်အမူအရာ လေးများ ဖြင့် ချစ်ပရိသတ်ကို ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်သေးသရှင်။

"နှလုံးသားလှတဲ့ ကိုကိုမို့လည်း ဒီလို နွဲ့လိုက်မိတာ"

"နီ ... လာ၊ ဒီမှာ ကလေးတွေ မနေတော့ဘူး"

"အမေ့ အမေ့နို့ချာတယ်၊ အီးဟီး"

"မနီလာ ဟိုမှာ ကိုမောင်ထွန်းကြီး ကလေးတွေနဲ့ လိုက် လာပြီ"

"တောက် ငါတို့ ကျတော့ ဟင်းချက်မကျွေးဘဲ အကြော်နဲ့ ကျွေးပြီး သင်းကတော့ ဒီမှာ "

"ခွင့်လွှတ်နော် ... ကိုကို စိတ်မပျက်နဲ့ နော် ..."

"တယ် ဒီဟာမ နီ ... လာ"

"ကလေးဆိုးလေးလို ... ဆိုးမိတာကလည်း ရင်ခုန်သံတွေ
အေးခဲသွားမှာ စိုးလို့ "

"ကဲဟာ"

"အွန့် သေပါပြီ၊ ဟင် နင် နင် ငါ့ကို ကန်တယ်။ လူကြားထဲ"

"ဟဲ့ ... ဟဲ့ ငါ့စက်တွေထိမယ်၊ မိုက်ကျိုးတော့မှာ ပဲ၊ ဆွဲကြပါဦးဟ၊
လုပ်ကြပါဦးဟ"

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မမြင်မက်ရသေးသော အိပ်မက်များ မြင်မက်နေ
ဆဲနဲ့ မမက်ဖြစ်ခဲ့လေသည့် အိပ်မက်များ ဖူးပွင့်လန်းဆန်းခွင့်ရရာ ဥယျာ
ဉ်မျိုးစုံကလေးတွေ ဝန်းကျင်အထွေထွေမှာ ရှိနေခြင်း သည် ပင်လျှင် ဘ
ဝတွင် နေပျော်ခြင်းတစ်ရပ်ရယ်လို့ ယုံမှတ်မှားဖွယ်ကင်းစွာ ဆိုလိုက်ချင်
ပါသေး။

မေတ္တာရည်လျက်

မြသွေးရည်
